

การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

ปริญญาานิพนธ์
ของ
สุนทร หลุ่มประพันธ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2547

การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

บทคัดย่อ
ของ
สุนทร หลุ่มประพันธ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2547

สุนทร หลุ่นประพันธ์. (2547). การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี. ปรินซ์ตันพินท์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร. อรรถพร โพธิสุข, รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระพัฒนานนท์

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้าน หลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ สิ่งแวดล้อมและ บรรยากาศในชั้นเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลัง ศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2545 รวมทั้งสิ้น 178 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการ ของเซฟเฟ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน ได้แก่ด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน และชั้นปีที่กำลังศึกษา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอน ด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน และโดยรวมแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักศึกษาชายและหญิง มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน ได้แก่ด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อ เปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ พบว่า ทั้งนักศึกษาชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาโดยรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกัน 5 ด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรชั้นปีที่กำลังศึกษา พบว่า ทั้งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบตามสาขาวิชาที่ศึกษาใน 5 ด้าน พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านครูผู้สอนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในการวัดผลและประเมินผลการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชีและนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชีและนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A STUDY ON PROBLEMS IN LEARNING ENGLISH OF DIPLOMA IN VOCATIONAL
EDUCATION STUDENTS AT ST. JOAN OF ARC'S TECHNOLOGY SCHOOL

AN ABSTRACT
BY
SUNTHORN LUNPRAPHAN

Presented in Partial fulfillment of the requirements
For the Master of Education degree in Higher Education
At Srinakharinwirot University
May 2004

Sunthorn Lunpraphan. (2004). *A Study on Problems in Learning English of Diploma Vocational Education Students at St. Joan of Arc's Technology School*. Master thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduated School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr. Annop Phothisuk, Assoc. Prof. Dr. Vinai Veerawattananond.

The purposes of this research were to study and compare the opinions on the problems in learning English among diploma vocational education students at St. Joan of Arc's Technology School. The problems were categorised into five aspects which were curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom classified by sex, academic achievement, class status, and academic majors. The sample of this study consisted of 178 higher vocational education students at St. Joan of Arc's Technology School who registered in the second semester of the 2002 academic year. The instrument which was used to collect data was a five rating scale questionnaire. The statistical methods used in this study were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One Way Analysis of Variance, and Scheffe' Method.

Research findings were the followings :

1. The opinions on the problems in learning English in curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared with different sex, academic achievement, and class status, there were no significant difference in overall and each aspect except the different academic majors, there were significant difference between the opinions of the students in overall, instructor aspect, measurement and evaluation aspect, and environment and climate in classroom aspect at the level of .05.

2. The opinions on the problems in learning English in curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom with different sex were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were no significant difference in overall and each aspect.

3. The opinions on the problems in learning English in curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom with different academic achievement were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were no significant difference in overall and each aspect.

4. The opinions on the problems in learning English in curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom with different class status were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were no significant difference in overall and each aspect.

5. The opinions on the problems in learning English in curriculum, instructor, method of teaching, measurement and evaluation, and environment and climate in classroom with different academic majors were at a moderate level in overall and each aspect. When their opinions were compared, there were significant difference between the opinions of the students in overall, instructor aspect, measurement and evaluation aspect, and environment and climate in classroom aspect at the level of .05. There were significant difference between the opinions of the students who study in Accounting Major and the opinions of the students who study in Marketing Major in instructor aspect at the level of .05. There were significant difference between the opinions of the students who study in Marketing Major and the opinions of the students who study in Accounting Major and Computer Major in measurement and evaluation aspect at the level of .05. There were significant difference between the opinions of the students who study in Accounting Major and the opinions of the students who study in Marketing Major in environment and climate in classroom aspect at the level of .05. There were significant difference between the opinions of the students who study in Marketing Major and the opinions of the students who study in Accounting Major and Computer Major in overall at the level of .05.

การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

ปริญญาานิพนธ์
ของ
สุนทร หลุ่มประพันธ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตากรุณาเป็นอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร. อรรถพล โพธิสุข ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท รองศาสตราจารย์ ดร. วินัย วีระพัฒนานนท์ กรรมการควบคุมปริญญาโท ที่ได้ให้คำปรึกษาและแนะนำในการศึกษาค้นคว้าตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา และ อาจารย์ ดร. สุวพร ตั้งสมวรวงษ์ ที่ได้กรุณารับเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาโทเพิ่มเติม ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ มาเซอร์ บังอร โกงศร ผู้จัดการและอาจารย์ใหญ่โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา และ อาจารย์ สุภาภรณ์ ยิ้มวิลัย ที่ได้กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบ ให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม ทำให้การวิจัยดำเนินไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่เลี้ยงดูและอบรมตลอดจนเสียสละทุนทรัพย์ให้การสนับสนุนการเรียน ให้กำลังใจและความห่วงใยกับผู้วิจัยเสมอมา ขอขอบคุณ อาจารย์สารภี ศุระศรางค์ ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาทางด้านสำนวนภาษาของแบบสอบถาม และอาจารย์ชาญชัย กุหาพันธ์ ตลอดจนอาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกคนของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่มีส่วนสนับสนุนและให้ความสะดวกในการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์ธีรพงศ์ จันทะชาลี และเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาการอุดมศึกษา ที่กระตุ้นให้ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำปริญญาโทนี้ คุณค่าและประโยชน์ของปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา และครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้เอื้อยนาม ณ ที่นี้

สุนทร หล่นประพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายและความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ.....	8
ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	9
ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	20
การจัดการศึกษาของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีและความสำคัญ ของหลักสูตร.....	23
คุณลักษณะและบทบาทของครูผู้สอน.....	29
วิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา.....	36
การวัดผลและการประเมินผลการเรียน.....	41
ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน.....	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	50
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	75
วิธีดำเนินการวิจัย.....	75
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
อภิปรายผล.....	77
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	83
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	84
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	92
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	93
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม.....	102
ภาคผนวก ค รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามและหนังสือขอเชิญเป็น ผู้เชี่ยวชาญ.....	105
ภาคผนวก ง ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ.....	110
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	112

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำร้อยละข้อมูลทั่วทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยจำแนกตามตัวแปรอิสระ.....	55
2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม.....	56
3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ.....	57
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านครูผู้สอน เป็นรายชื่อ.....	58
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านวิธีการสอน เป็นรายชื่อ.....	59
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน เป็นรายชื่อ..	60
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน เป็นรายชื่อ.....	61
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ.....	62
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียน โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	63

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา.....	64
11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	65
12 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ.....	66
13 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	67
14 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา.....	68
15 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	69
16 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านครูผู้สอน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่.....	70
17 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่.....	71

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

18 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่.....	72
19 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่.....	72
20 ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี	73

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันโลกได้รับผลกระทบอย่างมากจากความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information technology) ซึ่งเทคโนโลยีนี้ ทำให้ประชาชนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกและรวดเร็วทั่วโลก เพราะระบบการคมนาคม การสื่อสารและเทคโนโลยีนาฬิกาชนิดรุดหน้าไปไกล ส่งผลให้โลกอยู่ในสภาพไร้พรมแดนหรือโลกาภิวัตน์ (Globalization) ด้วยเหตุนี้ภาษาจึงเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างสังคมต่างๆ ซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้ความคิด ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างชนในชาติตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน และภาษาอังกฤษนั้นเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับกันทั่วโลก ว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนในชาติและระดับนานาชาติได้เป็นอย่างดี ซึ่งต่อไปในภายภาคหน้า หลังทศวรรษที่ 2020 หรือภายใน 17 ปีข้างหน้าจะเป็นยุคของเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) ซึ่งก็จะมี ความสำคัญเหมือนกันกับยุคเทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบันนี้ และวิวัฒนาการใหม่ๆ จากต่างชาติได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของคนไทยมากขึ้นเท่าไร ความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษก็ยังมีบทบาทต่อคนไทยมากยิ่งขึ้น (วิสุทธิ ไบไม่. 2544 :3-12) จากปรากฏการณ์โลกาภิวัตน์ในปัจจุบันก่อให้เกิดแรงผลักดันทางเทคโนโลยี การรวมตัวกันระหว่างเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โทรคมนาคม ตลอดจนข้อมูลสารสนเทศต่างๆ ส่งผลกระทบอย่างมากต่อระบบการศึกษาของชาติ ดังนั้นรูปแบบของการจัดการศึกษาแบบเดิมจึงต้องได้รับการแก้ไขและปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ แนวโน้มของการจัดการศึกษาในอนาคตจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพทางการศึกษา 3 ประการคือ ประการแรกจะมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการศึกษาอย่างกว้างขวาง ประการที่สอง จัดให้ประชาชนมีการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) และประการสุดท้าย สถาบันการศึกษาต่างๆ จะปรับตัวให้สามารถคงบทบาทในระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่เป็นระบบเศรษฐกิจทางปัญญา หรือระบบเศรษฐกิจดิจิทัลได้ต่อไป (กรมวิชาการ. 2541: 23)

ประเทศไทยในปัจจุบันมีการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ก้าวหน้าไปไกลเป็นอย่างมาก มีการติดต่อกับประเทศที่สำคัญๆ หลายประเทศทั่วโลก ทุกๆ ปีจะมีชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมากมาเข้ามาในประเทศไทยเพื่อติดต่อธุรกิจหรือท่องเที่ยว และใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกัน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญที่คนไทยใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้การติดต่อกับชาวต่างประเทศประสบความสำเร็จ (เตือนใจ แก้วโอภาส: 2539. 4-5) ซึ่งในปัจจุบันภาษาอังกฤษนั้นจัดว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ดังนั้นผู้ที่มีความชำนาญในภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นด้าน การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปล มักจะได้เปรียบกว่าผู้ที่ขาดความชำนาญหรือด้อยประสิทธิภาพในทักษะดังกล่าว และถ้ามีการจัดกระบวนการเรียนการสอนและการวัดผลกับการ

ประเมินผลให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของผู้เรียน (Authentic Assessment) แล้ว ภาษาอังกฤษนั้น ก็จะได้เป็นเรื่องยาก หากได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ (นพรัตน์ บุญยัง.2541 : 1) ดังนั้นการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับคนไทย และภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาของไทยตลอดมา จนถึงปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ เพื่อให้มีทักษะเบื้องต้นด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน สำหรับใช้ในการสื่อสารและให้รู้วัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาษา (วิภาดา ประสารทรัพย์. 2542 : 154) สอดคล้องกันกับแนวความคิดของนายกรัฐมนตรีนาย พ.ต.ท. ดร. ทักษิณ ชินวัตร ที่ต้องการปฏิรูปการศึกษา จึงได้มีนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาภาษาอังกฤษว่า ต้องการเห็นภาษาอังกฤษของเยาวชนไทยดีขึ้น และมีนโยบายว่าควรมีการจัดอบรมผู้สอนอย่างจริงจัง โดยใช้ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา และยังมีนโยบายที่ชัดเจนว่าจะสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันอีกด้วย (กองการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ. 2544 : 8-9)

สำหรับรัฐบาลไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาของชาติ จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ขึ้น เพื่อต้องการปฏิรูปการศึกษา โดยกล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ มีความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ด้านการจัดการ ความรู้ด้านทักษะคณิตศาสตร์และด้านภาษา หรือเพื่อต้องการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนเก่ง คือมีทักษะความรู้ความสามารถ เป็นคนดี คือมีความประพฤติดีทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ ตลอดจนดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12-13)

อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังมีปัญหาอยู่หลายประการ แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอนและประสิทธิภาพการสอนของผู้สอน เพราะไม่ว่าหลักสูตรจะดีอย่างไร หากผู้สอนไม่ได้รับการพัฒนาไปพร้อมๆ กันด้วยก็จะทำให้หลักสูตรเหล่านั้นไม่สัมฤทธิ์ผล (กาญจนา จันทะดวง. 2542 : 1) สำหรับโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ถึงแม้ว่าจะมีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาตลอดเวลานับตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนมา แต่ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การพูด การอ่าน การฟัง และการเขียน ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งในสภาพที่เป็นจริงแล้วภาษาอังกฤษมีบทบาทในสังคมไทยเป็นอย่างมาก แต่วิชาภาษาอังกฤษยังเป็นแขนงวิชาหนึ่งที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียน

โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ตั้งอยู่ที่ 198 ถนนราชวิถี แขวงวรชัยพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300 ในบริเวณเนื้อที่ 3 ไร่ 2 งาน 75 ตารางวา เป็นโรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ตั้งขึ้นเพื่อขยายการศึกษาของฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ โดย บาทหลวงคมทวน มุ่งสมหมาย เมื่อวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2524 โดยเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3 สาขา คือ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการขาย และสาขาวิชาการเลขานุการ ในปีการศึกษา 2533 ได้รับอนุญาตให้ขยายการศึกษา

ระดับวิชาชีพชั้นสูงสายวิชาบริหารธุรกิจ โดยเปิดการสอนสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ใบอนุญาต เลขที่ กช. 13/2533 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ.2533 และปีการศึกษา 2538 ได้ขยายการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงอีก 1 สาขา คือ สาขาวิชาการโรงแรม นับตั้งแต่ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2524 มาจนถึงปัจจุบันโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีได้ดำเนินการปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนให้ก้าวหน้าและทันสมัยอย่างต่อเนื่อง โดยยึดหลักการบริหารตามหลักเจตนารมณ์ของสภาการศึกษาภาคทอลิกแห่งประเทศไทย มีความประสงค์ที่จะให้การศึกษานักเรียนนักศึกษาให้เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรม จริยธรรม เพิ่มพูนความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ ทักษะในการประกอบอาชีพเป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยใช้ปรัชญาว่า “ความรู้ คู่วินัย ใฝ่คุณธรรม เลิศล้ำทักษะการงาน” (โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี, โรงเรียน. 2543 : 2) และมีลักษณะพิเศษต่างจากโรงเรียนพานิชยการทั่วไปคือ ทำการเรียนการสอนภาคปกติเต็มวันรอบเดียว มีระบบอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดีคอยดูแลเอาใจใส่ และติดตามนักศึกษาอย่างใกล้ชิด เน้นคุณภาพของนักศึกษาในด้านคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งมีการอบรมคุณธรรมและจริยธรรมตอนเช้าในชั้น (Homeroom) ก่อนเริ่มเรียนคาบเรียนแรกโดยอาจารย์ที่ปรึกษา เน้นความรู้ความสามารถของนักศึกษาให้เด่นในด้านทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ แต่ในทางตรงกันข้าม จากการสอบถามเจ้าของสถานประกอบการที่นักศึกษาไปฝึกงาน เจ้าของสถานประกอบการส่วนใหญ่ให้ข้อมูลตรงกันคือ นักศึกษาที่ไปฝึกงานไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ตามศักยภาพที่ควรจะเป็น

สำหรับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นนั้น จากการสัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายวิชาการโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี กล่าวว่า พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนมีไม่เท่ากันและแตกต่างกันอย่างมาก เพราะทางโรงเรียนรับนักศึกษาไว้ทั้งหมดที่มาสมัครเรียน โดยไม่มีการสอบคัดเลือกแบบข้อเขียน มีเพียงการสอบสัมภาษณ์เท่านั้น ทำให้เป็นปัญหาในการเรียนการสอน เพราะพื้นฐานความรู้และการรับรู้ของนักศึกษาแตกต่างกัน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมและสภาพความพร้อมของนักศึกษาก็แตกต่างกัน บางคนต้องช่วยผู้ปกครองทำงานเพื่อนำเงินมาชำระค่าลงทะเบียนเรียน ทำให้หยุดเรียนบ่อยและมาสาย บางคนเวลาเรียนไม่พอทำให้ต้องหมดสิทธิ์สอบไป จากการนิเทศการสอน ระบบการสอนของครูก็ยังไม่สามารถตอบสนองการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคนได้ดีเพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการสอน การใช้สื่อการสอน และการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) เพื่อสอนทักษะการฟังก็ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร คุณลักษณะของผู้สอนและวิธีการสอนจะต้องปรับให้ตอบสนองการเรียนรู้ของนักศึกษาที่แตกต่างกันเหล่านี้ให้ได้ ถ้าไม่เช่นนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 2.00 ก็จะไม่สามารถจบการศึกษาตามหลักสูตรกำหนดได้ (สารภี สุระตรงค์. สัมภาษณ์. 2545) สอดคล้องกับ นุชนาฏ วรยศศรี (นุชนาฏ วรยศศรี. 2544 : 4) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยศึกษาประชากรที่เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) กล่าวว่า สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้ามาศึกษาต่อระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมักจะเป็นผู้ที่ไม่สามารถสอบผ่านการคัดเลือกของสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ มาแล้ว ฉะนั้นนักศึกษาเหล่านี้จึงค่อนข้างอ่อนในด้านวิชาการและไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะสนใจเรียนเฉพาะวิชาแกนในวิชาเอกของตนเท่านั้น

จากการสัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายวัดผลและประเมินผลการเรียน โรงเรียนโยนออฟอาร์ค เทคโนโลยี กล่าวว่า ในด้านการวัดผลและการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ยังไม่สามารถประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ได้ เพราะคะแนนของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนดีและได้คะแนนสูงมีเพียงส่วนน้อย แต่คะแนนของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนไม่ดีได้คะแนนต่ำจะมีเป็นจำนวนมาก ถ้าประเมินแบบอิงเกณฑ์ จะทำให้นักศึกษาตกเป็นจำนวนมาก จึงใช้วิธีแบบอิงกลุ่ม โดยประเมินผลใช้กลุ่มอ่อนรวมกับกลุ่มอ่อน และประเมินผลกลุ่มเรียนดีกับกลุ่มเรียนดีด้วยกัน เพราะฉะนั้นค่าระดับคะแนนที่นักศึกษาได้รับจึงไม่เป็นค่ามาตรฐานโดยรวมที่แท้จริง และในส่วนของ การให้คะแนนเก็บในภาคผลงาน 10 คะแนน ผู้สอนบางคนให้คะแนนโดยไม่มีหลักเกณฑ์ ซึ่งส่วนใหญ่ประเมินผลงานของนักศึกษาที่ทำส่งเพียงรูปแบบความสวยงาม ไม่ได้วิเคราะห์ไปถึงเนื้อหาสาระและความรู้ที่นักศึกษาได้รับ การให้คะแนนในการตรวจสอบแบบอัตนัยก็ไม่สามารถตรวจสอบได้อย่างชัดเจน เพราะตัวชี้วัดการให้คะแนนไม่ชัดเจน ทั้งนี้มักจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้สอนที่ตรวจเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเขียนที่ลืมเติมตัวเอส (s) หรืออีเอส (es) และอีดี (ed) หรือคำเชื่อมต่างๆ เป็นต้น ซึ่งก็อาจเกิดความลำเอียงในการให้คะแนนของผู้ตรวจได้ (สุพิศรา ดินแดง, สัมภาษณ์, 2545) และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี กล่าวว่า พื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษามีน้อย บางคนอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก และแปลไม่ได้จึงทำให้เบื่อและไม่สนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีการทบทวนเนื้อหา เรียนผ่านแล้วก็ผ่านไป บรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษช่วงบ่ายนักศึกษาจะไม่ค่อยสนใจเรียน นักศึกษาอยากจะทำเลิกเรียนเร็วๆ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเสียไม่น่าสอน โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเสริมที่ไม่มีหน่วยกิต ซึ่งทางโรงเรียนจัดให้เรียน นักศึกษาจะไม่ให้ความสำคัญ เพราะไม่มีผลต่อคะแนนเฉลี่ยสะสมที่จะได้รับ เนื้อหาตามหลักสูตรที่กำหนดก็เป็นเพียงสาระความรู้ที่ให้นักศึกษาเรียนเพื่อรู้จักเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน (สุปรียาสวนแก้ว, สัมภาษณ์, 2545) และจากการศึกษาของ กุสุมา ล่ามัญญ์ (กุสุมา ล่ามัญญ์, 2539 : 78) เรื่อง การสร้างเจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กล่าวว่า อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือในมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม ก็ยังมีสาเหตุอยู่อีกหลายประการที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเกิดจากความไม่พร้อมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษาบางคนไม่ต้องการที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากประสบการณ์ในการสอน ณ โรงเรียนแห่งนี้ของผู้วิจัยเป็นเวลา 5 ปีการศึกษา (ปีการศึกษา 2541-2545) ได้พบว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษามีแนวโน้มต่ำลง และส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ เนื่องจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ประกอบกับความสำคัญและความจำเป็นของวิชาภาษาอังกฤษต่อการฝึกทักษะด้านต่างๆ ของนักศึกษา จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนอะไรบางอย่าง มากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะได้ข้อมูลสำหรับนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และ สาขาวิชาที่ศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยนี้จะทำให้ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้ทราบถึงปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจะได้นำข้อมูลที่ได้นำไปประกอบการพิจารณาหาแนวทางในการวางแผนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 รวมทั้งสิ้นจำนวน 178 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่

1) คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.25

2) คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.25 – 2.80

3) คะแนนเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 2.80

2.1.3 ชั้นปีที่กำลังศึกษา ได้แก่

1) ชั้นปีที่ 1

2) ชั้นปีที่ 2

2.1.4 สาขาวิชาที่ศึกษา ได้แก่

1) สาขาวิชาการบัญชี

2) สาขาวิชาการตลาด

3) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

4) สาขาวิชาการโรงแรม

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

2.2.1 ด้านหลักสูตร

2.2.2 ด้านครูผู้สอน

2.2.3 ด้านวิธีการสอน

2.2.4 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

2.2.5 ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้ความหมายของคำหรือข้อความที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นที่เข้าใจตรงกันและชัดเจน จึงได้กำหนดความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็น หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาที่เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

2. ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง สภาพการณ์และอุปสรรค หรือ ข้อขัดข้องต่างๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแยกเป็น 5 ด้าน ดังต่อไปนี้คือ

2.1 ด้านหลักสูตร หมายถึง หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2543) ซึ่งโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีใช้หลักสูตรนี้จัดการเรียนการสอนอยู่ในสายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ พิจารณาในด้าน การกำหนดเนื้อหา จุดประสงค์ของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ของเนื้อหากับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2.2 ด้านครูผู้สอน หมายถึง ตัวบุคคลที่มีความรู้ความสามารถที่ทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร รวมถึงคุณลักษณะและคุณสมบัติของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย

2.3 ด้านวิธีการสอน หมายถึง วิธีการหรือเทคนิคของผู้สอนในการจัดกิจกรรมประกอบการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ประสบการณ์หรือเนื้อหาให้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ตลอดจนการมีส่วนร่วมและความร่วมมือของนักศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอน และสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ที่วางไว้ได้

2.4 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน หมายถึง วิธีการวัดและประเมินผล การให้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ ระยะเวลาการดำเนินการวัดผลและประเมินผล คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล กระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอนเป็นกลไกที่จะปรับปรุงการเรียนของผู้เรียนให้ดีขึ้น และบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนรู้

2.5 ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ในโรงเรียนและในชั้นเรียน เช่น อาคารเรียน ห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน การสอน ป้ายข้อความภาษาอังกฤษ บอร์ดภาษาอังกฤษ และรวมถึงบรรยากาศต่างๆ ในโรงเรียนและขณะเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในการเรียน แบ่งออกเป็น 3 ช่วงระดับคะแนน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.25 คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.25 – 2.80 และคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 2.80 ในการศึกษาครั้งนี้ถือเอาระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้รับตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษา คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้รับจากสถานศึกษาเดิมก่อนเข้ามาศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาชายและหญิง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอเป็นลำดับดังนี้ ความหมายและความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การจัดการศึกษาของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีและความสำคัญของหลักสูตร คุณลักษณะและบทบาทของครูผู้สอน วิธีสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา การวัดผลและการประเมินผลการเรียน ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

ความหมายและความเป็นมาของการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

สำหรับความหมายของ “ภาษา” มีผู้นิยามเอาไว้มากมาย อาทิ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2525 : 608) ได้นิยามไว้ว่า “ภาษา น. เสียงหรือกิริยาอาการที่ทำความเข้าใจกันได้ คำพูด ถ้อยคำ ที่ใช้พูดกันโดยปริยาย หมายถึง คนหรือชาติที่พูดภาษานั้น ๆ”

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 9) ได้กล่าวถึงความหมายของภาษา ซึ่งสรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง โครงสร้างและความต่อเนื่องของเสียง ภาษามีใช้ในกลุ่มของมนุษย์เท่านั้น นอกจากนี้ภาษายังช่วยแยกแยะประเภทของสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ตัวมนุษย์ ภาษาเป็นเสียงที่สื่อความรู้สึกนึกคิดและใช้ติดต่อสื่อสารกันในกลุ่มของมนุษย์เท่านั้น

สรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง ระบบระเบียบของเสียงที่มนุษย์ได้นำมาเรียบเรียงเป็นคำเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจกันในสังคมนั้นๆ ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในกลุ่มของมนุษย์เท่านั้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเสียงร้องของสัตว์ไม่ใช่ภาษา

สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีผู้ให้ข้อมูลไว้มากมาย โดยปกติแล้วคนทั่วไปจะสามารถเรียนภาษาแม่ได้ แต่คนบางคนเท่านั้นที่สามารถเรียนภาษาต่างประเทศได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างวิธีการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้ภาษาแม่เป็นการเรียนแบบธรรมชาติ ส่วนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะมีโอกาสเรียนเฉพาะในชั้นเรียนเท่านั้น การเรียนต้องอาศัยการเรียนจากครูและสื่ออุปกรณ์ต่างๆ

นอกจากนี้ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2527 : 101-103) ได้ให้ข้อมูลโดยสรุปว่า มีผู้คัดค้านไม่เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ เพราะมีความแตกต่างกันด้วยปัจจัยหลายด้าน ได้แก่ อายุ สถานการณ์ เวลา และเจตคติ

กาญจนา จันทะดวง (2542 : 13-14) ได้รวบรวมข้อมูล เพื่อจะหาข้อสรุปของปัจจัยที่ทำให้การเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างกัน แต่ก็ดูเหมือนว่าข้อสรุปต่างๆ ยังไม่ชัดเจน ทั้งนี้อาจเกิดจากความแตกต่างที่เห็นได้ชัดเจน ได้แก่ การเริ่มต้นที่แตกต่างกัน สถานการณ์และบรรยากาศในการเรียนต่างกัน เจตคติต่อการเรียนภาษา และความจำเป็นในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542 : 1-8) กล่าวถึงความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยจะแบ่งเป็น 4 ช่วง ตามการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายและแนวคิดในการจัดหลักสูตรครั้งสำคัญๆ ของประเทศดังนี้ การสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงกลางสมัยรัชกาลที่ 5 การสอนภาษาอังกฤษได้เริ่มมีมาเป็นเวลานานกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว ตั้งแต่ผู้สอนศาสนา (Missionary) ชาวอเมริกันมาสอนภาษาอังกฤษให้เด็กในหมู่บ้านมอญใต้คลองบางหลวง ปี พ.ศ. 2391 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 3 หลังจากนั้นบรรดาเจ้านานและข้าราชการจำนวนมากก็ได้สมัครเรียนภาษาอังกฤษจนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษอย่างเชี่ยวชาญ ช่วงที่สองคือการสอนภาษาอังกฤษกลางสมัยรัชกาลที่ 5 – ช่วงหลักสูตร พ.ศ. 2503 สภาพสังคมไทยกลางสมัยรัชกาลที่ 5 มีความเปลี่ยนแปลงไปมาก มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น คนไทยมีโรงเรียนและวัดเป็นแหล่งศึกษาทั่วประเทศ แต่ความรู้วิชาการมากมายก็ยังคงต้องอาศัยตำราหลักซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้ภาษาอังกฤษเพิ่มพูนความสำคัญมากขึ้น หลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2503 จึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับเรียนมาโดยตลอด ช่วงต่อมาคือช่วงหลักสูตร พ.ศ. 2518 – ช่วงหลักสูตร พ.ศ. 2533 เมื่อต่อมาหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 จึงได้เปลี่ยนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกทั้งหมดทุกระดับชั้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐบาลในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ช่วงสุดท้ายคือ การสอนภาษาอังกฤษจาก พ.ศ. 2539 - ปัจจุบัน ในช่วงปี พ.ศ. 2509 หลักสูตรภาษาอังกฤษได้รับการปรับปรุงอีกครั้งหนึ่ง ยุคสมัยเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารทางเทคโนโลยีก้าวหน้าไปไกล ทำให้ผู้บริโภคข่าวสารต้องมีความรอบรู้ในการเลือกสรรข้อมูลอันหลากหลายเหล่านั้น

การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้ที่เข้ารับการศึกษา จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน ที่มนุษย์จะต้องอาศัยภาษาอังกฤษในการติดต่อแลกเปลี่ยนสารสนเทศด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกันอย่างต่อแท้อันจะนำไปสู่สันติสุขของประชาคมโลกในยุคสังคมข่าวสาร

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ต้นนั้น เน้นความสำคัญของโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ เพราะมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษาดีแล้ว จะสามารถนำไปใช้ได้ แต่ปรากฏว่าไม่จะเป็นการเรียนแบบไวยากรณ์ และการแปลหรือการสอนแบบ

ฟัง-พูด นั้นไม่ได้ผล เพราะนักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521 : 39-51) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญ 5 ประการ ที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นปัญหาไว้ดังนี้

1. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษไปแล้วไม่ได้ใช้ประโยชน์
2. ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนแต่อ่าน เขียน และแปล ไม่มีการสอนพูด เพราะตัวครูผู้สอนก็พูดภาษาอังกฤษด้วยความคล่องไม่ได้ จึงไม่สามารถสอนผู้อื่นพูดได้
3. วิธีสอนภาษาอังกฤษ ขัดกับหลักภาษาศาสตร์ เพราะสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทั่วๆ ไปแต่ไม่ได้ฝึกฝน ใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับการสอนวิชาอื่นๆ ซึ่งความจริงแล้วภาษาเป็นวิชาทักษะ ต้องมีการฝึกกระสวนหรือรูปแบบภาษา ซ้ำๆ หลายๆ ครั้งเด็กจึงจะทำได้ และใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว มิใช่การจำหลักไวยากรณ์
4. วัสดุอุปกรณ์การสอน ครูมีปัญหาในการสร้างแบบฝึกหัด เพื่อทำการฝึกฝนทักษะเวลาและเนื้อหาที่ใช้ฝึก ครูสอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมคิดว่าอุปกรณ์ทำให้การสอนช้าลง จบไม่ทันหลักสูตร
5. จำนวนนักเรียนในชั้น โดยทั่วไปจะมีนักเรียนห้องละประมาณ 35-45 คน นับว่ามากเกินไป สำหรับการเรียนภาษา ซึ่งต้องใช้การฝึกฝน ครูไม่สามารถเอาใจใส่และทำการฝึกเด็กเป็นรายบุคคลได้

นอกจากนี้ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521 : 72-80) ได้เสนอปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทยดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู
 - 1.1 ความรู้ของครูยังไม่ดีมาตรฐาน
 - 1.2 การเตรียมการเรียนการสอนของครูยังไม่สม่ำเสมอ
 - 1.3 ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน
 - 1.4 ครูไม่มีเวลามากนักที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
 - 1.5 ครูแปลประโยคภาษาอังกฤษให้นักเรียนเป็นภาษาไทย
 - 1.6 ครูมีความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตนน้อยเกินไป
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
 - 2.1 นักเรียนให้ความสนใจกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก
 - 2.2 นักเรียนมีพื้นความรู้อ่อนเกินไป
 - 2.3 นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป
 - 3.2 การเรียนในระดับชั้นหนึ่งๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน
 - 3.3 เนื้อหาที่จะสอนมีมากเกินไป
4. ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน

4.1 ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน

4.2 ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

กมลรัตน์ จรัสรัมย์ (2525 : 1) กล่าวถึงสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปว่า วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับเบื้องต้นนั้น เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ทั่วไป เป็นการเรียนตามความนิยมมากกว่าตามความจำเป็นในการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารอย่างจริงจัง แต่เมื่อถึงระดับมหาวิทยาลัย ภาษาอังกฤษจึงจะจำเป็นต่อการแสวงหาความรู้อย่างจริงจัง

สังเวียน สฤตติกุล (2521 : 3-4) มีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. หลักสูตรไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสอนทักษะทั้งสี่ คือ ทักษะฟัง ทักษะพูด ทักษะอ่าน ทักษะเขียนอย่างแท้จริง โดยทั่วไปแล้วสภาพการเรียนการสอนจริงจะเน้นการอ่านและไวยากรณ์เสียเป็นส่วนใหญ่

2. ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ไม่ได้เชี่ยวชาญในการสอนทักษะทั้งสี่ จะมีความสามารถจริง ๆ เฉพาะในเรื่องการสอนการอ่านและการสอนไวยากรณ์เสียเป็นส่วนใหญ่

3. นักเรียนที่สำเร็จการศึกษามาจากชั้นประถมศึกษาส่วนมาก มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีพอทำให้เป็นภาระของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จะต้องแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไป

4. ครูสอนภาษาอังกฤษบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก แต่ไม่มีความสนใจเรื่องวิธีสอน ทำให้การสอนไม่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 62-70) ได้สอบถามความคิดเห็นจากหัวหน้าภาคหรือหัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศหรือภาษาตะวันตกและผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 28 คน จากสถาบันอุดมศึกษาและวิทยาลัยครูรวม 12 แห่ง และสรุปว่าปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามีหลายประการซึ่งส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในโปรแกรมภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาพื้นฐานสำหรับคณะต่างๆ ปัญหาเหล่านี้ได้แก่

1. ปัญหาทางด้านหลักสูตร เช่น หลักสูตรไม่เอื้อต่อการประกอบอาชีพมากนัก หลักสูตรกว้างเกินไป หลักสูตรไม่ต่อเนื่องจากมัธยมศึกษา

2. ปัญหาด้านผู้สอน เช่น มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความสนใจในการศึกษาค้นคว้า

3. ปัญหาด้านผู้เรียน เช่น มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา ไม่เห็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของการเรียนภาษา ไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา

4. ปัญหาด้านตำรา เช่น ขาดตำราที่เหมาะสม ตำราภาษาอังกฤษประเภท ESP มีน้อย เป็นต้น

ศรีวิชัย สุวรรณกิตติ (2522 : 74-78) ได้อธิบายเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู

1.1 ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาไม่แม่นยำ อาจเป็นเพราะความประมาทของครูเอง เห็นว่าเนื้อหาที่จะสอนนั้นง่าย เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาซึ่งครูไม่คาดคิดมาก่อน ครูจึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้หรือแก้ไปผิดๆ บางโรงเรียนจัดครูเข้าสอนวิชาที่ไม่ถนัด เพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนเล็กๆ เช่น โรงเรียนประถมศึกษา ครูได้รับการคาดหวังไว้ว่าจะสอนได้ทุกวิชา ทำให้ครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอมาสอนนักเรียน ครูบางคนไม่ใส่ใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมความรู้จึงแคบ

1.2 ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีการเตรียมบทเรียนอาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือเป็นเพราะครูต้องการสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็สอนอย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุง ดัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ

1.3 ครูขาดความมั่นใจในตนเอง อาจเป็นเพราะความไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือในเรื่องวิธีการสอน มีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงไม่มีโอกาสที่จะพูดหรือฟังภาษาอังกฤษด้วย

1.4 ครูขาดความรู้ด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะครูไม่เคยศึกษามาก่อน หรือศึกษาอย่างไม่ดีพอ ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง

1.5 ครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตร ว่าวิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง ควรครอบคลุมอะไรบ้าง ทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ครูไม่เห็นความสำคัญของวิชาที่สอนไม่ทราบหลักหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานี้เพื่อจุดมุ่งหมายอะไร

1.6 ครูไม่มีเวลาตรวจงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนครูสอนมากเกินไป จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องก็มาก เมื่อให้งานแก่นักเรียนแล้วครูไม่มีเวลาตรวจ

1.7 ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น เกมหรืออุปกรณ์ที่ไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงคิดว่าภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์

1.8 ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกเป็นอย่างมาก ทั้งครูและนักเรียน บางครั้งเมื่อครูไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่สอนได้หรือนักเรียนเรียนไม่ดีเท่าที่ครูคาดคิดเอาไว้ ครูก็โกรธและดูว่านักเรียนจนบางครั้งนักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

2.1 นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากการที่ครูไม่รู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอน ดังได้กล่าวแล้วในข้อ 1.8 หรืออาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ยิ่งเนื้อหาที่ยากและครูไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนมากพอแล้ว ยิ่งทำให้ทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้นเป็นไปในทางลบมากขึ้นตามลำดับ

2.2 จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากจนเกินไปทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึงการร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นไปด้วยความยากลำบาก การฝึกต่างๆ ได้ผลดีไม่เท่าที่ควรหากมีจำนวนนักเรียนแต่พอเหมาะแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีโอกาสฝึกทักษะต่างๆ ทางภาษาได้บ่อยครั้งยิ่งขึ้นและประสบผลสำเร็จเร็วกว่าเดิมด้วย

2.3 นักเรียนไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะในการพูด ทั้งนี้เพราะเราไม่ได้ฝึกหัดนักเรียนของเราในทักษะเหล่านี้มาก่อน เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องใช้ทักษะนั้น จึงไม่กล้า มีความอาย ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หากครูได้พยายามฝึกทักษะต่างๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้นักเรียนจนเคยชินแล้ว จะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น และกล้าแสดงออกด้วย

2.4 นักเรียนขาดการสนับสนุนและช่วยเหลือจากที่บ้านในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษ และนักเรียนไม่สามารถที่จะพึ่งใครในครอบครัวได้ เพราะผู้ปกครองไม่ได้เรียนมาหรือขาดความเข้าใจของในวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดความท้อ ถ้าเกิดปัญหาเช่นนี้บ่อยๆ และอาจทำให้นักเรียนเลิกสนใจการบ้าน ซึ่งครูต้องการให้เขาฝึกทักษะในการเขียนที่บ้านนี้ไปได้ นอกจากนั้นแล้วผู้ปกครองบางคนไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นที่บุตรหลานของตนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ของเด็ก จึงทำให้เด็กเกิดทัศนคติกับภาษาอังกฤษไปในทางลบเช่นเดียวกับผู้ปกครองไปก็ได้

2.5 นักเรียนไม่รู้จักช่วยตนเอง คอยแต่จะให้ครูเป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว เมื่อเรียนเสร็จสิ้นไปวันหนึ่งๆ ไม่ได้ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วอีก ทำให้ลืม เพราะภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่บ่อยๆ จึงจะสามารถใช้ภาษานี้ได้โดยอัตโนมัติ

3. ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน

3.1 ลักษณะของห้องเรียนในบางโรงเรียนไม่เหมาะกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในการฝึกปากเปล่าของนักเรียน เพราะเสียงไปรบกวนห้องใกล้เคียง และขณะเดียวกันในขณะที่นักเรียนต้องการสมาธิในการอ่านในใจ ก็จะมีเสียงจากห้องอื่นรบกวนเช่นกัน ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

3.2 โรงเรียนบางแห่งขาดห้องสมุด และหนังสือประกอบอื่นๆทางภาษาอังกฤษที่จะช่วยให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้

3.3 โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดห้องปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะช่วยนักเรียนในการเรียนภาษาได้อย่างมาก และยังขาดอุปกรณ์การสอนอื่นที่จะทดแทนห้องปฏิบัติการทางภาษาได้ เช่น เทป แผ่นเสียง เป็นต้น ทำให้นักเรียนขาดโอกาสที่จะได้ฝึกหัดทักษะการฟังและการพูด อันเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนภาษาอังกฤษ

3.4 โรงเรียนบางแห่งไม่มีครูภาษาต่างประเทศสาขาอื่นนอกจากภาษาอังกฤษ จึงกำหนดตายตัวให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แทนที่จะให้โอกาสนักเรียนได้เลือกวิชาตามที่ตนเองถนัดหรือสนใจ เป็นการขัดต่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มุ่งเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความถนัดและสนใจในด้านภาษาอังกฤษเท่านั้น

3.5 ผู้บริหารในบางโรงเรียนยังไม่เข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษดี มุ่งจะให้ครูสอนเพื่อให้นักเรียนสอบผ่านวิชานี้แต่เพียงอย่างเดียว และในบางโรงเรียน ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญมือในการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษา เห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์อันเป็นสาเหตุให้ครูท้อถอย หหมดกำลังใจในการทำงาน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. อายุไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว
2. เวลาเรียนนั้นต้องให้ติดต่อกันถึง 600 ชั่วโมงจึงจะได้ผล (จากการศึกษาวิจัยในประเทศสหรัฐอเมริกา)
3. ความต้องการจะเป็นแรงกระตุ้น เพราะมนุษย์ต้องเรียนภาษาใช้ในสังคมที่ตนเองอยู่เพื่อสื่อสารกับคนอื่น ผู้เรียนในประเทศไทยไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารจึงทำให้ขาดความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษด้วย
4. แรงจูงใจ คือ ความรู้สึกอยากเรียนทั้งแรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน
5. ความพร้อม คือ ความสามารถที่จะเรียนได้

ปราณี กุลละวณิชย์ (2521 : 46-51) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยไว้ว่า ถึงแม้ครูสอนภาษาจะได้ใช้เวลาในการจัดเนื้อหาของบทเรียนและวิธีการสอนอย่างรอบคอบแล้วก็ตาม การสอนภาษาต่างประเทศยังอาจล้มเหลวได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนมิได้ให้ความเอาใจใส่เท่าที่ควร ซึ่งอาจเนื่องมาจากบทเรียนมีเนื้อหาที่น่าสนใจแต่ไม่ตรงกับที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงๆ หรืออาจจะเป็นเพราะวิธีการสอนนั้นน่าเบื่อหน่ายและผู้สอนเองก็มีได้คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนเลย

พงศ์พรรณ สินธุชัย (2534 : 85-90) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติและภาคค่ำ ปีการศึกษา 2533 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษใน 4 ทักษะในระดับปานกลางในด้านความต้องการ นักศึกษามีความต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดในระดับมากและปานกลาง แต่มีความต้องการในการอ่านและการเขียนในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เมื่อพิจารณาจากเพศปรากฏว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนทั้งในเรื่องทั่วไปและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้น ผลการศึกษายังพบว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในด้านการอ่านและการเขียนนั้นนักศึกษามีปัญหาและความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จันทร์ คุปตะวาทีน (2521 : 70-72) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของครู ต่อ ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สภาพทั่วไปเกี่ยวกับตัวครู ครูส่วนใหญ่เป็นสตรีมีวุฒิปริญญาตรีครึ่งหนึ่งของครู ทั้งหมดมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ 7-15 ปี ครึ่งหนึ่งสอนภาษาอังกฤษด้วยความ สัมผัสใจครูส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเพิ่มเติม แต่ต้องนำความรู้ที่ได้มานั้นมาปรับปรุงให้ เหมาะสมกับผู้เรียน

2. ปัญหาและอุปสรรคต่อการสอน

2.1 ปัญหาทั่วไป เช่น ความสนใจของผู้บริหาร สภาพห้องเรียน จำนวนผู้เรียน ทักษะของผู้เรียน

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล

2.3 จากตัวผู้เรียน เช่น การออกเสียง ฟังความรู้ของผู้เรียนไม่เท่ากัน

2.4 จากตัวครู เช่น การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรม การออกเสียง

2.5 ปัญหาการใช้อุปกรณ์ และการจัดทำ ครูไม่มีโอกาสใช้โทรทัศน์การศึกษา ประกอบการสอน โรงเรียนไม่มีผู้ชำนาญในการผลิตอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ

3. ความคิดเห็นของครูต่อหลักสูตรและแบบเรียน ครูส่วนใหญ่เห็นว่าจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรควรได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน ส่วนเนื้อหาของหลักสูตรสามารถ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้บ้างเล็กน้อย และเห็นว่าการประมวลการสอนช่วยส่งเสริมการสอน ของครูให้มีประสิทธิภาพพอสมควร

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542 : 119-144) ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทย ในหัวข้อต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน

1. ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน

2. การเตรียมการสอนของครู

3. ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน

4. ปัญหาเรื่องการแปล สร้างนิสัยในทางที่ไม่ถูก

5. ปัญหาเรื่องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมของครู

6. ปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตน

ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

1. ปัญหาเรื่องความสนใจของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ปัญหาเรื่องฟังความรู้ของนักเรียน

3. ปัญหาเรื่องการไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองของนักเรียน

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1. ปัญหาเรื่องจำนวนนักเรียน

2. การเรียนในระดับชั้นหนึ่งๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน

3. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องสอน

ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัญหาเรื่องนี้มีความสำคัญมากประการหนึ่ง ถ้าครูไม่เข้าใจจุดประสงค์ก็จะสอนไปอย่างไม่มีจุดหมายปลายทาง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนไม่เคยเห็นหนังสือหลักสูตรเลยโดยหลักการแล้ว ตัวหลักสูตรจะเป็นแม่บทในการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์กับระเบียบวิธีสอน และจะต้องสอดคล้องกับการประเมินผล การเรียน

นอกจากนี้ กานดา สินธวานนท์ (2505 : 108-116) และ ศรีวิชัย สุวรรณกิตติ (2522 : 74-76) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ซึ่งเกี่ยวโยงไปถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่แม่นยำ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษา นั้นครูได้รับการคาดหวังว่าควรจะสามารถสอนได้หมดทุกวิชา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้ได้ครูที่ไม่สนใจ หรือไม่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษดีพอมาสอนนักเรียน จึงก่อให้เกิดผลเสียต่อนักเรียน

2. ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีภาระเตรียมบทเรียน อาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไปหรือเป็นเพราะครูต้องการความสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็ใช้ไปอย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งเปลี่ยนไปเรื่อยๆ

3. ครูขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง ไม่เข้าใจวิชาภาษาศาสตร์ที่จะช่วยในการสอน อาจเป็นเพราะไม่เคยศึกษามาก่อนหรือเคยศึกษาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำวิธีสอนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์หรือนำไปใช้ได้แต่ไม่ถูกต้อง

4. ครูขาดความมั่นใจในตนเองซึ่งอาจเป็นเพราะไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือวิธีสอน หรืออาจเป็นเพราะครูคนไทยมักจะมีอายุ ไม่กล้าแสดงออก แล้วจะหวังให้นักเรียนพูด ภาษาอังกฤษหรืออ่านภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ถูกต้องย่อมเป็นไปได้

5. ครูบางคนไม่ได้สนใจศึกษาหลักสูตรว่าวิชาที่ตนสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง เนื้อหาที่จะสอนครอบคลุมไปถึงไหน ซึ่งทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์

6. จำนวนครูไม่เพียงพอกับนักเรียน และไม่มีเวลาตรวจผลงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนจัดให้ครูสอนมากจนเกินไป หรือจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากเกินไป

7. ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น เกมหรืออุปกรณ์และไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ

8. ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน เช่น เมื่อนักเรียนทำไม่ได้ ไม่ดีเท่าที่ครูคาดคิด เอาไว้ ครูบางคนจะรู้สึกโกรธและแสดงอาการไม่พอใจ ดูว่านักเรียน บางครั้งนักเรียนบางคนเกิดความกลัว ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติไม่ดีต่อครู และวิชาภาษาอังกฤษด้วย เมื่อทัศนคติไม่ดีต่อวิชาใดแล้วโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในวิชานั้นย่อมมีน้อย

9. ปัญหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจของครู ครูบางคนมีเงินไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในการแสวงหาความรู้ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ของตนเอง เช่น ซื้ออุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียน ภาษาอังกฤษ หนังสือ ตำรา หรือนิตยสารต่างๆ ครูบางคนอยู่ไกล การคมนาคมไม่สะดวก ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงในการเดินทางเข้ารับการอบรมหรือเข้าเรียนในการสอนภาษา

วิโรจน์ พรหมนิเทศ (2526 : 98-99) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อหาสมรรถภาพของครู ภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบสอบถาม ถามความคิดเห็นของครูใหญ่ ครูภาษาอังกฤษ และ นักเรียนจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สมรรถภาพของครูสอนภาษาอังกฤษที่พึงปรารถนา 10 อันดับแรกโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยความจำเป็นมากที่สุดดังนี้คือ

1. รู้และเข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
2. มีความรับผิดชอบในหน้าที่และงานของตน
3. ประพฤติตนให้เด็กเชื่อถือและไว้วางใจ
4. มั่นใจในการสอนของตนและกล้าแสดงเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน
5. ศึกษาคู่มือครูและเนื้อหาก่อนสอน
6. เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนและบุคคลทั่วไป
7. สามารถออกเสียงคำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นในการเรียนการสอนได้ถูกต้อง

ชัดเจน

8. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี
9. มีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอนอย่างละเอียด
10. เอาใจใส่และสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนอ่อนหรือขาดเรียน

เสริมวิทย์ สุภเมธี (2525 : 96) ได้ศึกษา “ความคิดเห็นของนักวิชาการและผู้ใช้

หลักสูตรเกี่ยวกับการเลือกวิชาในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ พบปัญหาการสอนภาษาอังกฤษซึ่งครอบคลุมปัญหาการจัดการและการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันดังนี้

1. ครูขาดประสบการณ์ในการสอน และขาดครูที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษมาโดยตรง
2. เอกสารหลักสูตรส่งไปให้ตามโรงเรียนน้อยและช้า
3. เอกสารหลักสูตรอ่านเข้าใจยาก
4. โรงเรียนที่อยู่ห่างไกลถูกละเลย ไม่มีอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์สำหรับฝึกการออกเสียง
5. นักเรียนมาก แบ่งกลุ่มฝึกลำบาก
6. ครูมีงานอื่นที่ได้รับมอบหมายมากไม่มีเวลาเตรียมการสอน
7. นักเรียนมีความกระตือรือร้นไม่กล้าออกเสียง นักเรียนมีภาระทางบ้านมากไม่มีเวลา

ท่องศัพท์และไม่ทำการบ้าน

พิมพาภรณ์ สุวัตติกุล และคณะ (2532 : 7) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการสอน

ภาษาอังกฤษและความต้องการในการอบรมภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน รัฐบาลภาคใต้ การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษและความต้องการเข้ารับการ อบรมด้านการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า ปัญหา ใหญ่ของการเรียน คือ นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน ขาดความสนใจในการเรียน ไม่กล้าแสดงออก จำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป อิทธิพล ภาษาอื่นได้ ทำให้นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดแคลน เอกสารเสริมบทเรียนสอดแทรกอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ไม่มีโอกาสใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา

ปัญหาที่พบในระดับกลาง ได้แก่ การปรับตัวของครูในการสอนภาคหลักสูตรใหม่ จุดประสงค์ รายวิชามีมากเกินไป หนังสือเรียนและคู่มือครูไม่เพียงพอ ขาดความรู้ในการสร้าง สื่อทัศนูปกรณ์ และการผลิตสื่อการสอน ปัญหาจากจำนวนชั่วโมงสอน การสอนต่างระดับชั้น และงานในหน้าที่พิเศษอื่นๆ

การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ จุดประสงค์ใหญ่ของ ภาษาอังกฤษ คือ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร (Communication) อันเป็นจุดประสงค์พื้นฐานของ การเรียนการสอนภาษา ฉะนั้นการสอนภาษาอังกฤษในระดับสูงจึงเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาอื่นๆ ในแง่ที่มีบทบาทเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิชาการต่าง ๆ และนำไปใช้เป็นเครื่องมือขนขวายหาความรู้ที่มีอยู่ในภาษานั้นๆ เองด้วย (Mackay and Mountford.1980: 1)

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1982 : 282-285) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย King Abdul-Aziz ใน เมืองเมกกะประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบ ผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีสาเหตุเนื่องมาจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน
2. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
3. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีการสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการเรียน
7. การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

บิชอป (Bishop. 1967 : 2093-2094) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศใน โรงเรียนของรัฐออเรกอน พบว่า วิธีสอนที่ครูใช้ได้ผลดี เช่น การใช้ดนตรี การใช้เพลง การแสดง เรื่องตลกสั้นๆ การแสดงแบบ ละคร การแสดงบทบาทและการฝึกแบบ ฟัง-พูด

อุปกรณ์การสอนที่ใช้ได้ผลดีที่สุด คือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง เครื่องใช้หูฟัง ภาพยนตร์ และเกมต่างๆ

วิธีการวัดผลที่ใช้ได้ผลดี ได้แก่ การถามตอบปากเปล่า สอนโดยให้นักเรียนวาดรูป ตามที่ครูสั่งข้อสอบเขียนตอบในกระดาษ ข้อทดสอบจากเทปบันทึกเสียง การทดสอบโดยใช้เกม ต่างๆ รวมถึงการใช้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ โดยบังเอิญ

สำหรับวิธีสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัดแปล การใช้วิธีการอธิบาย กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำๆ มากเกินไป การใช้วิธีฝึกพูด ฝึกฟังโดยไม่มีภาพหรือขอ จจริงอย่างไรก็ดี จากการสำรวจพบว่า ครูได้ใช้วิธีสอนหลายวิธีต่างๆ กัน การสอนที่ดีย่อมใช้วิธี สอนและอุปกรณ์หลายอย่าง โดยเฉพาะครูที่สอบภาษานั้นได้เข้ารับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ

นอกจากนั้นยังมีการให้ครูสอนภาษาได้เดินทางไปศึกษาในต่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของครู

แฟรงเคิล (Frankel. 1978 : 91-101) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไว้ว่า การจะพิจารณาว่าควรยึดแนวการสอนภาษาแบบใดนั้นครูผู้สอนภาษาไม่ควรพิจารณาเพียงเพราะเหตุผลว่าแนวการสอนแบบนี้เป็นของใหม่และกำลังอยู่ในความนิยมเท่านั้น แต่ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและสามารถในการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุดด้วย

คอร์บลัทธ (Corbluth. 1975 : 277-285) ได้ศึกษาเรื่องภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนไว้ว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอาจทำได้สองแบบคือ แบบแรกเป็นการเรียนการสอนที่ใช้ทฤษฎีการสอนแบบต่างๆ เช่น การสอนแบบฟัง- พูด (Audio-Lingual Method) ซึ่งจะเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ ไม่ว่าวัตถุประสงค์จะเน้นหนักไปทางด้านทักษะการอ่านหรือการเขียนก็ตาม ส่วนแบบที่สองซึ่งกลับมาเป็นที่นิยมอีกตั้งแต่ต้นศตวรรษนี้ คือ แบบการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ใดเป็นพิเศษ

เนลเลอร์ (Naylor. 1972 : 14) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย พบว่า นักเรียนชายมีผลการเรียนดีกว่านักเรียนหญิงเมื่อใช้บทเรียนโปรแกรม แต่ยังไม่อาจวิเคราะห์หาสาเหตุที่แน่นอนได้

แมคเคย์ (Mackay. 1980 : 5-12) ได้เสนองานวิจัยซึ่งทำในปี 1974 ที่ศูนย์กลางการสอนภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเมกซิกโก ร่วมกับแผนกภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเอดินเบอร์ก ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษและทักษะภาษาอังกฤษที่เป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับนักศึกษาสัตวแพทย์ ระดับปริญญาตรี เพื่อวางโครงการภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยทำการวิเคราะห์ความต้องการของนักศึกษาจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ครูและนักศึกษา เกี่ยวกับความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าทั้งครูและนักศึกษาสวนใหญ่มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มพูนความสามารถในการศึกษาหาความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพได้มากที่สุด จึงต้องการทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น

แรบบี พาร์วิน (Rabbie Parvin. 1979 : 3095-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนของประเทศอิหร่าน และได้สรุปผลการวิจัยว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศอิหร่านไม่ประสบผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูด เพราะขาดสื่อทัศนูปกรณ์ประกอบการสอน เนื่องจากมีราคาสูงเกินกว่าโรงเรียนจะจัดหาได้ ผู้วิจัยได้เน้นให้เห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนประกอบการสอนภาษาจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาได้ผลดี ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับครูว่าสามารถใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างเหมาะสมเพียงใด

ลูค (Luke. 1975 : 6101-A) ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัส (North Texas) ในประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับความคิดเห็นและการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีปัญหาในเรื่องของความเหมาะสมของห้องเรียน ความสามารถในการสอนของครูและเนื้อหาวิชาที่จัดสอน นักศึกษามีความสนใจที่จะเรียนเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของตน นักศึกษาเชื่อว่าภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่นั้นให้ประโยชน์ในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยและชีวิตในอนาคต

โทมอน (Tomon. 1977 : 149-158) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไนจีเรีย พบว่าสาเหตุอันดับแรกของความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ นอกจากนี้แล้ว การรู้ภาษาอังกฤษยังเป็นความได้เปรียบและทำให้ผู้รู้มีสถานภาพสูงกว่าผู้ไม่รู้

ความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งที่วงการศึกษาคิดว่ามีความสำคัญ และนำมาเป็นข้อบ่งชี้หรือตัวชี้วัดถึงคุณภาพและความสำเร็จของผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

สำหรับความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของคำว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นโดยการฝึกปฏิบัติ การอบรม หรือเกิดจากการสอน และสามารถตรวจวัดได้

กูด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

ฮูเซ็น และ โปสเทิลวิท (Husen and Postlethwait. 1985 : 35) ได้ให้ความเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งพอประมวลได้ว่า เป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา

บลูม (Bloom. 1976 : 167-176) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีที่เกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 ประการ คือ

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ความคิด (Cognitive Entry Behaviors) ซึ่งหมายถึง ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียนและระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่างๆ ทางด้านจิตพิสัย ซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้ บางอย่างยังคงอยู่

3. คุณภาพของการสอน (Quality of Instruction) ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้ถูกต้องหรือไม่

การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 121-130) ทำการวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) รัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กหญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในรัฐเมนยังพบว่า เด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย

อนาตาซี (Anastasi. 1961 : 141-142) ได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมรายงานการวิจัยหลายฉบับ โดยสรุปว่า นอกจากสติปัญญา (Intelligence) จะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองด้วย ได้แก่ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคมและแรงจูงใจ

จาค็อบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางการสอน ซึ่งประกอบไปด้วย

1.1 คุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู

1.2 โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน

1.3 เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. องค์ประกอบในด้านตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถทางภาษา

2.2 ความถนัด ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษา และองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

2.3 ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิตที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ

2.4 ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาต่างประเทศได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือความสนใจในภาษาที่เรียน เจตคติที่มีต่อภาษานั้น ความมานะบากบั่นในการเรียนภาษานั้น และการคัดค้านการปะปนของภาษานั้นกับภาษาของตนเอง

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1990 : 62-67) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า นอกจากจะมีแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนและการที่ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีก ได้แก่ สติปัญญา (Intelligence) และความถนัดทางภาษา (Language aptitude) นอกจากนี้ ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองยังขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ดีกว่าผู้อื่น คือ การรู้จักคิดเป็น บุคลิกลักษณะที่ดี อายุ และแบบเรียนหรือกลวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบมีส่วนร่วม

เรน (Wrenn. 1968 : 1-4) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนของนักเรียนนั้นสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี หากมีนิสัยในการเรียนที่ดีก็จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งตรงกันข้ามหากมีนิสัยที่ไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วน แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 16) ได้ให้ความเห็นว่า นิสัยทางการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 86) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยศึกษากับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 47) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการที่ผู้สอนแสดงออกมาในกระบวนการเรียนการสอน และในงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น มักนำตัวแปรด้านผู้สอนมาศึกษา เพราะนักวิจัยเชื่อว่าพฤติกรรมการสอนมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้มีความสำคัญมากในการเรียนการสอนเป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้และทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิผลต่อผู้เรียน

การจัดการศึกษาของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีและความสำคัญของ หลักสูตร

โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี เปิดสอนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2543) หลักสูตร 2 ปี ซึ่งเป็นหลักสูตรของสายวิชาบริหารธุรกิจของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลโดยกระทรวงศึกษาธิการ เพราะเป็นการจัดการศึกษาสายวิชาบริหารธุรกิจ จำเป็นต้องมีแนวทางและจุดมุ่งหมายให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาของชาติ ซึ่งปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งคือ การพัฒนาหลักสูตร โดยจะต้องปรับเปลี่ยนให้ทันต่อการพัฒนาทางเทคโนโลยี และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งพัฒนาหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดังกล่าวมาโดยตลอด ดังนั้นในปีพุทธศักราช 2543 ทางสถาบันฯ จึงได้พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงขึ้นใหม่

โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี จัดการศึกษาโดยยึดปรัชญาของโรงเรียนที่ว่า “ความรู้ คู่วินัย ใฝ่คุณธรรม เลิศล้ำทักษะการงาน” มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การศึกษาทางด้านวิชาชีพทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยมุ่งพัฒนากำลังคนให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะประยุกต์ และพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย สำหรับคุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สายบริหารธุรกิจทุกสาขาวิชา หรือผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) คัดเลือกผู้เข้าศึกษาระบบเปิด ไม่มีสอบข้อเขียน โดยใช้การสัมภาษณ์เพียงอย่างเดียว

การจัดการศึกษา ปีการศึกษาหนึ่งแบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ และอาจจัดให้มีการศึกษาภาคฤดูร้อนได้ ในภาคการศึกษาหนึ่งมีเวลาเรียน 18 สัปดาห์ สำหรับภาคฤดูร้อนให้จัด 6-9 สัปดาห์ โดยเพิ่มจำนวนคาบการเรียนในแต่ละสัปดาห์ของแต่ละรายวิชาให้มีจำนวนคาบเรียนครบตามหลักสูตร และควรยึดหลักการจัดแผนการศึกษาในแต่ละภาค ดังนี้

1. จัดแบ่งวิชาแต่ละภาคการศึกษา โดยกระจายภาระของผู้สอนและผู้เรียนให้เหมาะสม
2. จัดตามลำดับรายวิชาก่อนหลัง
3. ภาคการศึกษาหนึ่งๆ ควรจัดดังนี้
 - 3.1 รายวิชาไม่ควรเกิน 9 รายวิชา
 - 3.2 หน่วยกิต ไม่เกิน 24 หน่วยกิต
 - 3.3 จำนวนคาบเรียนในเวลาต่อสัปดาห์ ไม่เกิน 35 คาบ

4. วิทยาเขตฯ หรือสถานศึกษาหนึ่งๆ ไม่จำเป็นต้องใช้แผนการศึกษาเหมือนกัน

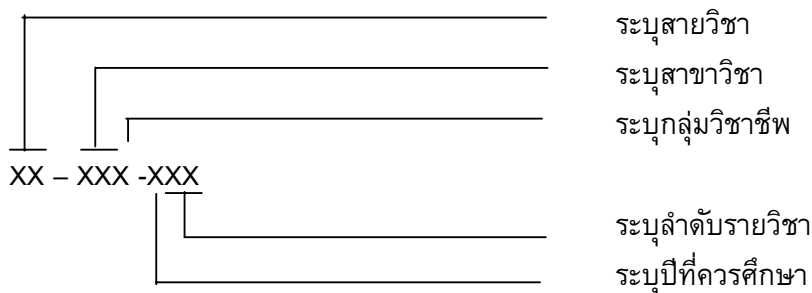
5. การเปิดหลักสูตรสาขาวิชา ต้องขออนุมัติสถานบันฯ

6. การเปิดสาขางานรองหรือสาขางานเฉพาะ และ/หรือการเปิดรายวิชาเลือกต้องขอ

อนุมัติจากผู้อำนวยการวิทยาเขตฯ และแจ้งให้สถาบันฯ รับทราบ

การบริหารหลักสูตรด้านวิชาการในแต่ละสถานศึกษาหรือวิทยาเขตฯ ให้มีคุณผู้ทำงานด้านบริหารหลักสูตร ประกอบด้วย

1. ให้หัวหน้าคณะวิชาเป็นประธาน หัวหน้าแผนกวิชาเป็นกรรมการ มีหน้าที่ควบคุมจัดรายวิชา
2. แผนกวิชาที่ใหญ่มีสาขางานรองหลายสาขางาน อาจแบ่งส่วนงานในแผนกวิชาเป็นหมวดวิชาตามสาขางานรองนั้นๆ ก็ได้
3. การแบ่งความรับผิดชอบรายวิชาในคณะให้ระบุด้วยรหัสรายวิชา โดยมีระบบดังนี้

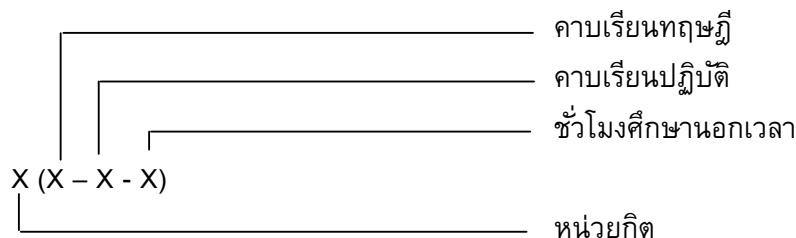
การแบ่งรายวิชาให้ปฏิบัติตามหลักการศึกษแบบสมรรถฐาน (Competency Based Education) โดยแยกสมรรถฐานที่จำเป็น และจัดแบ่งเป็นรายวิชา หน่วยเรียน และบทเรียน โดยมุ่งคำนึงถึงพฤติกรรมต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถในด้านสติปัญญา ทักษะปฏิบัติการ
2. คุณลักษณะที่จำเป็นทั้งในด้านเจตคติหรือกิจนิสัย

นอกจากศึกษารายวิชาแล้ว นักศึกษาควรฝึกงานในแหล่งประกอบการและ/หรือฝึกงานเสริมประสบการณ์ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างแท้จริงก่อนสำเร็จการศึกษา แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของสถานศึกษา

ในการจัดชั่วโมงเรียนนั้น ได้พิจารณาถึงลักษณะการเรียนการสอน และกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาที่สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนั้นควรจัดชั่วโมงให้นักศึกษาได้ศึกษาทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียน รวมสัปดาห์ละ 40-60 ชั่วโมง

การจัดเวลาการเรียนรู้ของนักศึกษามี 3 ลักษณะคาบเรียนทฤษฎี คาบเรียนปฏิบัติ ชั่วโมงศึกษานอกเวลา หน่วยกิตและเวลาที่นักศึกษาใช้เพื่อการศึกษากำหนดดังนี้

การนับหน่วยกิต ในการจัดรายวิชาต่างๆ เมื่อได้รับแบ่งรายวิชาหรือเนื้อหา
ตอนหลักการศึกษาแบบสมรรถฐานตามข้อ 3 และให้ความหนักเบาของรายวิชาต่างๆ แล้วการ
นับหน่วยกิตให้ถือตามเกณฑ์ ดังนี้

1. ชั่วโมงเรียนทฤษฎี 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์ เท่ากับ 1 หน่วยกิต
2. ชั่วโมงปฏิบัติการในห้องทดลอง หรือห้องปฏิบัติการ 2 หรือ 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์
เท่ากับ 1 หน่วยกิต
3. ชั่วโมงปฏิบัติการในโรงฝึกงานหรือภาคสนาม 3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ เท่ากับ 1
หน่วยกิต
4. ชั่วโมงฝึกงานในกิจการอุตสาหกรรมหรือธุรกิจ ณ แหล่งประกอบการประมาณ 40
ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือประมาณ 100 ชั่วโมง เท่ากับ 1 หน่วยกิต หรือไม่มีหน่วยกิตก็ได้
5. จำนวนรวมของชั่วโมง ทฤษฎี ปฏิบัติ และศึกษานอกเวลาเรียน หารด้วยหน่วยกิต
ไม่เกิน 2.5 และไม่ต่ำกว่า 2.00
6. หน่วยกิตตลอดหลักสูตร ไม่ต่ำกว่า 83 หน่วยกิต และไม่เกิน 86 หน่วยกิต
การจัดเอกสารหลักสูตรหนังสือหลักสูตรและเอกสารหลักสูตรต่างๆ ได้จัดเป็น 3 ระดับ
ดังนี้

1. หนังสือหลักสูตรรวมสาขาวิชา ประกอบด้วย
 - 1.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตร ข้อแนะนำทั่วไป และเกณฑ์การศึกษา
 - 1.2 ความมุ่งหมายของแต่ละสาขาวิชา เกณฑ์หลักสูตรแต่ละสาขาวิชา
2. หนังสือหลักสูตรสาขาวิชา ประกอบด้วย
 - 2.1 ความมุ่งหมาย เกณฑ์หลักสูตรและแผนการศึกษาเสนอแนะของเฉพาะ
สาขาวิชา
 - 2.2 ลักษณะรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสาขาวิชา และการเรียงลักษณะ
รายวิชาจะจัดเป็นหมวดวิชา เรียงตามรหัสจากน้อยไปหามาก การกำหนดระดับรายวิชาเป็นการ
ระบุภาคการศึกษาที่ควรเริ่มจัดในแผนการศึกษา
 - 2.3 การกำหนดพื้นฐานในลักษณะรายวิชา หมายถึง ผู้เรียนต้องสอบผ่านวิชา
พื้นฐาน ที่ระบุไว้ จึงจะลงทะเบียนเรียนในรายวิชานั้นได้

หลักสูตรรายวิชาเป็นเอกสารหลักสูตรที่ปรับขยายคำอธิบายรายวิชาให้มีรายละเอียด
มากพอที่ผู้สอนจะสามารถนำไปทำโครงการสอนได้ และจัดพิมพ์แยกรายวิชาละเล่ม

สำหรับโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี กำหนดระยะเวลาที่ใช้ศึกษาคือ 2 ปี แต่ไม่
เกินกำหนดที่ระบุไว้ในระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ว่าด้วยการวัดผลระดับ
ประกาศนียบัตร พุทธศักราช 2541

**โครงสร้างและเนื้อหาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ
โรงเรียนโพนอฟอร์ดเทคโนโลยี**

1. จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร	86	หน่วยกิต
2. โครงสร้างหลักสูตร		
1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	จำนวน	20 หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	3	หน่วยกิต
1.2 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	3	หน่วยกิต
1.3 กลุ่มวิชาภาษาไทย	3	หน่วยกิต
1.4 กลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ	6	หน่วยกิต
1.5 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และ/หรือวิทยาศาสตร์	3	หน่วยกิต
1.6 กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ	2	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาชีพ	จำนวน	63 หน่วยกิต
2.1 กลุ่มวิชาวิชาชีพพื้นฐาน	24	หน่วยกิต
2.2 กลุ่มวิชาวิชาชีพเฉพาะสาขา	24	หน่วยกิต
2.3 กลุ่มวิชาวิชาชีพเลือก	15	หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	จำนวน	3 หน่วยกิต
รายวิชา		
1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	จำนวน	20 หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	3	หน่วยกิต
01-210-001 การเขียนรายงานและการใช้ห้องสมุด	3(3-0-3)	
1.2 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	3	หน่วยกิต
01-120-001 การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม	3(3-0-3)	
1.3 กลุ่มวิชาภาษาไทย	3	หน่วยกิต
01-310-101 ภาษาไทย 1	3(3-0-3)	
1.4 กลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ	6	หน่วยกิต
01-320-101 ภาษาอังกฤษ 1	3(3-0-3)	
01-320-102 ภาษาอังกฤษ 2	3(3-0-3)	
1.5 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์และ/หรือวิทยาศาสตร์	3	หน่วยกิต
13-010-120 คณิตศาสตร์ทั่วไป	3(3-0-3)	
1.6 กลุ่มวิชาพลศึกษาและนันทนาการ	2	หน่วยกิต
01-610-001 พลศึกษา	1(0-2-1)	
01-620-002 นันทนาการกลางแจ้ง	1(0-2-1)	

หมายเหตุ : วิชาศึกษาทั่วไปในแต่ละกลุ่มวิชาอาจจะเลือกเรียนวิชาอื่นในกลุ่มวิชาเดียวกันที่

ระบุไว้ในหลักสูตรของคณะศิลปศาสตร์ได้

2. หมวดวิชาชีพ	จำนวน	63	หน่วยกิต
2.1 กลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน		24	หน่วยกิต
05-000-101 หลักเศรษฐศาสตร์			3(3-0-3)
05-000-102 หลักการตลาด			3(3-0-3)
05-000-103 หลักการจัดการ			3(3-0-3)
05-000-104 กฎหมายธุรกิจ			3(3-0-3)
05-000-150 สถิติธุรกิจ			3(3-0-3)
05-000-106 การภาษีอากร			3(3-0-3)
05-000-107 การบัญชีการเงิน			3(2-2-2)
05-000-108 การใช้คอมพิวเตอร์ในงานธุรกิจ			3(3-0-3)
2.2 กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา		24	หน่วยกิต
เลือกเรียนตามที่กำหนดให้ในแต่ละสาขา			
2.3 กลุ่มวิชาชีพเลือก			
เลือกเรียนตามที่กำหนดให้ในแต่ละสาขา			

3. หมวดวิชาเลือกเสรี	จำนวน	3	หน่วยกิต
----------------------	-------	---	----------

นักศึกษาเลือกวิชาใดก็ได้ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต โดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา

นักศึกษาที่จะสำเร็จการศึกษาสาขาวิชาบริหารธุรกิจ จะต้องมีการฝึกงานไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง

สำหรับทฤษฎีเกี่ยวกับความสำคัญของหลักสูตร สามารถสรุปความหมายโดยกว้างๆ ของหลักสูตรได้ว่า หลักสูตร คือ แผนหรือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน และถ้าปราศจากหลักสูตรแล้วผู้สอนจะไม่มีหลักยึดในการสอน ไม่มีทิศทางในการสอน และมองไม่เห็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่คาดหวังว่าจะเป็นอย่างไรรวมถึงวิธีการวัดและประเมินผลการเรียน ผู้สอนควรศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจชัดเจนก่อนที่จะวางแผนเพื่อเตรียมการสอนต่อไป

สวัสดิ์ ประทุมราช และคณะ (2521 : 1) กล่าวว่า หลักสูตรคือแผนหรือแนวทางการจัดการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนที่ชี้แนะให้ผู้บริหารการศึกษา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้จัดประสบการณ์ทั้งหมดตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และคุณสมบัติอันพึงประสงค์ตามความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติต่อไป

ปทีป เมธาคุนวุฒิ (2532 : 1) กล่าวว่า ความหมายและขอบเขตของหลักสูตรเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและสะท้อนให้เห็นปรัชญาการศึกษาแต่ละสมัย เมื่อเป็นเช่นนี้สถาบันการศึกษาของแต่ละแห่งต่างก็มีความต่างกันทั้งในโครงสร้างและหลักของแนวความคิด ในด้านต่างๆ เช่น การจัด

เนื้อหาวิชาและการฝึกประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรจึงหมายถึงแผนการสอน ซึ่งประกอบด้วยความมุ่งหมายของการศึกษา วิธีการเพื่อ บรรลุจุดมุ่งหมาย นั่นก็คือการเลือกสรร การจัดรวบรวมเรียบเรียงเนื้อหา ตลอดจนระเบียบ วิธีการประเมินผลการเรียน

บ็อบบิท (Bobbit.1918 : 42) กล่าวว่า หลักสูตรคือรายการของสิ่งต่างๆ ที่เด็กและ เยาวชนต้องทำ และมีประสบการณ์ด้วยวิธีพัฒนาความสามารถในการทำสิ่งต่างๆ ได้ดี เพื่อ สามารถที่จะนำความรู้ไปใช้และดำรงอยู่ต่อไปในวัยผู้ใหญ่

สังต์ อุทรานันท์ (2532 : 211-212) กล่าวว่า ลักษณะของหลักสูตรที่ดีจะต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรควรตั้งอยู่บนรากฐานทางการศึกษาอย่างถูกต้อง ได้แก่ พื้นฐานทางปรัชญา จิตวิทยา สังคมวิทยา และธรรมชาติของความรู้ และควรตั้งอยู่บนรากฐาน ของความจริงตลอดจนนำไปใช้ได้และปฏิบัติได้ผล

2. ควรมีความสอดคล้องและความต้องการของสังคมขณะนั้น สามารถสนองตอบความ ต้องการของสังคมและประเทศชาติ มุ่งสู่ประโยชน์ส่วนรวมและการเสียสละ มีความภาคภูมิใจ ในประเทศชาติ สร้างเสริมให้มีศรัทธาในการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีองค์ พระมหากษัตริย์เป็นประมุข ตลอดจนการเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ

3. สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เหมาะสมและ สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน

4. ควรมีจุดมุ่งหมายที่ดี เพื่อมุ่งสร้างเสริมค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีและ วัฒนธรรมที่ดีของชาติ

5. มีจุดมุ่งหมายที่ดีในการสร้างเสริมคุณลักษณะของผู้เรียนให้มีความเจริญงอกงามทาง สติปัญญา มีทักษะในอาชีพ มีคุณธรรมและจริยธรรม

นีเกลย์ และ อีแวนส์ (Neagley and Evans. 1967 : 15-16) กล่าวว่า ลักษณะของ หลักสูตรที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีการวางแผนจัดทำและมีการประเมินผลอย่างเป็นระบบ
2. จะต้องสะท้อนวัตถุประสงค์ของสถานศึกษาออกมาอย่างเด่นชัด
3. จะต้องรักษาคุณภาพของวัตถุประสงค์ด้านต่างๆ ไว้โดยตลอด
4. จะต้องส่งเสริมให้ได้ประสบการณ์ที่ต่อเนื่อง
5. จะต้องยืดหยุ่นเหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพของผู้เรียน
6. จะต้องใช้ประโยชน์จากประสบการณ์เรียนและทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ให้มากที่สุด
7. จะต้องให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสได้พัฒนาตนเองไปให้ถึงขีดสุด

ในด้านการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิดโดวสัน (Widdowson. 1978 : 16) ได้ กล่าวไว้ว่า ถ้าสามารถทราบความต้องการของผู้เรียนและนำเข้ามาประกอบการสร้างหลักสูตร

รายวิชาเพื่อนำไปใช้กับสื่อการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการ พร้อมกับใช้เทคนิควิธีสอนที่เหมาะสมแล้ว โอกาสที่ผู้เรียนจะบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรก็มีมากขึ้น

คุณลักษณะและบทบาทของครูผู้สอน

คุณลักษณะและบทบาทของครูผู้สอนถือเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะผู้สอนเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้สู่ผู้เรียน ซึ่งผู้สอนต้องมีความพร้อมในด้านต่างๆ และมีความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน ตลอดจนการหาวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนมาใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอย่างแท้จริง

พัชรประภา อตุลวิทย์ (2527 : 11) ได้สรุปคุณสมบัติของครูสอนภาษาที่ดี ดังนี้

1. ต้องมีคุณสมบัติ บุคลิกเฉพาะตัวที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในการเป็นครูคือ ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและเชื่อถือได้
2. ต้องมีความสามารถในด้านการพูด การเขียนภาษาอังกฤษ พอที่จะเป็นแบบอย่างได้คือ พูดได้ถูกต้อง คล่องพอสสมควร และเขียนได้ดี
3. ต้องเข้าใจธรรมชาติของภาษา ความรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น ทางสังคม ทางขอบเขต และหน้าที่ของภาษา รวมทั้งไวยากรณ์ และพัฒนาการของภาษาอังกฤษ ความสำคัญของภาษา และวรรณคดีต่อวัฒนธรรมของคนที่ใช้ภาษาอังกฤษ
4. ต้องมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาของเด็กเข้าใจไวยากรณ์ วัฒนธรรมของผู้เรียน คือของประเทศไทย
5. ต้องมีความรู้เกี่ยวกับขบวนการเรียนรู้ภาษาในวัยต่างๆ ของเด็ก จิตวิทยาเบื้องต้น
6. ต้องเข้าใจศิลปะและวิธีการสอนภาษา
7. ต้องเข้าใจหลักการ ความรู้ และเทคนิคการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ
8. ต้องรู้และเข้าใจถึงลักษณะความเป็นอยู่ของบุคคลต่างๆ ในสังคมที่ต่างกัน

ในด้านเกี่ยวกับครูผู้สอนนั้น ประพาศน์ พฤธิประภา (Prapart Brudlhiprabha.1984:4) ได้สรุปคุณสมบัติของครูภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. มีความสามารถในทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ พอเพียงที่จะปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
2. มีความรู้ด้านวิชาภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. เข้าใจหลักเกณฑ์ในการสอนภาษา (Language Pedagogy) โดยใช้ทฤษฎีเทคนิค และวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม
4. เข้าใจนโยบายภาษาต่างประเทศ สภาพการศึกษา ระบบโรงเรียนและความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรและในสังคม

นิรมล ศตวุฒิ (2526 : 11– 5) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า มีบทบาทสำคัญพอๆ กับเทคนิคการสอนเนื่องจากคนที่ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ดี ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นครูอังกฤษได้ดีเสมอไปคุณสมบัติของครูสอนภาษาอังกฤษจึงแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. คุณสมบัติทั่วไปที่ครูควรมี ดังนี้

- 1.1 ได้รับการศึกษาและมีความรู้ดีในสาขาวิชาที่ทำการสอน และสามารถนำความรู้ที่นำมาใช้ในการสอนได้
- 1.2 มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนชาติกำเนิดของตนเอง
- 1.3 ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีในงานอาชีพครู และการใช้วิธีสอนในระดับชั้นที่จะสอน
- 1.4 สามารถประยุกต์ความรู้ทางด้านจิตวิทยามาใช้ในการสอนได้ดี มีความเข้าใจความคิดและพฤติกรรมนักเรียน
- 1.5 วางตัว ประพฤติตน และแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และสามารถควบคุมอารมณ์ได้

2. คุณสมบัติเฉพาะของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีผู้กำหนดไว้ 2 แนวทาง คือ

- 2.1 คุณสมบัติเฉพาะที่ได้จากการสัมมนา TESOL ในปี ค.ศ.1960 (Croft. 1972 : 20) มีดังนี้
 - 2.1.1 สามารถพูดและเขียนภาษาอังกฤษได้ในระดับที่จะเป็นแบบอย่าง การใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสม มีความถูกต้องและคล่อง
 - 2.1.2 มีประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาชาติกำเนิด หรือ ภาษาที่หนึ่งของนักเรียนรวมถึงภาษาท้องถิ่นด้วย เพื่อนำมาสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษซึ่งจะเป็นภาษาใหม่ของนักเรียนด้วย
 - 2.1.3 มีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามวัยของผู้เรียน
 - 2.1.4 เข้าใจหลักการสอนภาษา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในห้องเรียนแต่ละระดับ
 - 2.1.5 มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเทคนิคการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.1.6 เข้าใจและตระหนักถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.2 คุณสมบัติเฉพาะของครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่ Mary Finocchiaro และ Michael Bonomo ดัดแปลงมาจากแนวทางของ Steering Committee of the Modern Language Association (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 28-29) ซึ่งแบ่ง

ออกเป็นคุณสมบัติในด้านต่างๆ กัน มีตั้งแต่ระดับพอใช้ได้ ระดับดีและระดับดีเยี่ยมผู้ที่จะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ควรมีคุณสมบัติอย่างน้อยที่สุดในระดับพอใช้ได้ของคุณสมบัติแต่ละด้าน และควรพยายามปรับปรุงตัวเองอยู่เสมอ เพื่อให้ถึงระดับดีเยี่ยม สำหรับระดับพอใช้ได้ในแต่ละคุณสมบัติด้านต่างๆ กัน มีดังนี้

2.2.1 คุณสมบัติในด้านทักษะการฟัง สามารถฟังเจ้าของภาษาพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไปในจังหวะช้าๆ เน้นตรงประเด็นที่สำคัญๆ ได้เข้าใจ

2.2.2 คุณสมบัติในด้านทักษะการพูด สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องที่เตรียมมาได้ โดยใช้สำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้บ่อยๆ ได้โดยไม่มีที่ผิดที่เห็นได้ชัดและสามารถออกเสียงได้เป็นที่เข้าใจ

2.2.3 คุณสมบัติในด้านทักษะการอ่าน สามารถอ่าน และ จับใจความจากข้อความเกี่ยวข้องกับเรื่องในชีวิตประจำวัน ที่ไม่ศัพท์เทคนิคได้โดยต้องแปลอังกฤษเป็นไทย

มิลเลอร์ (Miller. 1987 : 40-41) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูภาษาอังกฤษที่ดีว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดของการสอน คือ ตัวครูและวิธีการสอนของครู อันจะทำให้นักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ และเพื่อประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

2. มีความคิดสร้างสรรค์ การสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือ ทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเบื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรหากิจกรรมมาช่วยให้นักเรียนสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกม เพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว

3. มีอารมณ์ขัน อารมณ์ขันของครูจะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียด และลดความกังวลใจให้กับนักเรียน ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันเพิ่มขึ้นเพราะได้หัวเราะด้วยกัน นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน การเรียนการสอนก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพราะนักเรียนไม่กลัวที่จะตอบผิดหรือพูดน้อยลง

4. ทักทายนักเรียน การพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนจะทำให้ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และทำทายนให้นักเรียนโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน เนื่องจากการใช้ภาษาด้วย

ทิพวัลย์ มาแสง (2532 : 8-12) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติ ความสามารถของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่ควรเรียนรู้และควรทราบเป็นพื้นฐานดังนี้

1. คุณสมบัติและความสามารถ

1.1 ทางด้านภาษา (Language) ครูจะต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องของเสียงและการออกเสียง (Pronunciation) คือจะต้องออกเสียงได้อย่างถูกต้อง การฟัง (Aural comprehension) จะต้องฟังและเข้าใจเนื้อความนั้นๆ การพูด (Speaking) จะต้องพูดได้อย่าง

ถูกต้องชัดเจน การอ่าน (Reading comprehension) อ่านแล้วรู้เรื่องและสามารถเข้าใจทันที การเขียน (Writing) จะต้องเขียนประโยค และข้อความถูกต้อง การวิเคราะห์คำศัพท์ต่างๆ (Language analysis) จะต้องสามารถวิเคราะห์คำต่างๆ ได้

1.2 ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณี (Culture) ครูจะต้องมีความรู้ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษาพอสมควรแก่การสอน

2. จิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษา

2.1 ภาษาเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ ความคิดพื้นฐานประการแรกที่ต้องเข้าใจก็คือภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเรียนรู้ มิใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเหมือนกับความเจริญเติบโตของร่างกายของมนุษย์ ซึ่งเจริญเติบโตและพัฒนาขึ้นตามลำดับ เช่น คว่ำ คลาน นั่ง ยืน เดิน... ฯลฯ

2.2 ภาษาที่พูดออกมาจะต้องอาศัยความเจริญ และความพร้อมของอวัยวะออกเสียงในร่างกายประกอบกัน เช่น ลำคอ ลิ้นไก่ เพดาน ฟัน ปุ่มเหงือก ริมฝีปาก เป็นส่วนประกอบ ซึ่งผิดกับความเจริญด้านร่างกาย เด็กปกติที่เกิดมาเมื่อถึงกำหนดระยะหนึ่งเด็กจะยืนและเดินได้เอง สมมติว่าเอาเด็กไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีการใช้ภาษาพูดเด็กจะพูดไม่ได้ถึงจะพูดออกมาก็ไม่ใช่ ภาษา เพราะภาษานั้นเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ใช้ในการสื่อความหมาย และใช้พูดติดต่อกับคนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน การเรียนรู้ทางภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาของตนเอง (Mother tongue) หรือภาษาที่สอง (Second Language) ทักษะต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นตามลำดับคือ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ส่วนภาษาต่างประเทศต้องมีการแนะนำ และความเจริญทางภาษานี้จะควบคู่ไปกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนรู้ได้พบเห็น

2.3 ความพร้อมทางร่างกายและอารมณ์กับการเรียนรู้ภาษาทุกอย่างดังกล่าวนี้ ความพร้อมทางร่างกายก็เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษา เด็กที่มีอวัยวะในการออกเสียงเช่น ลิ้น ฟัน จมูก หรือมีอวัยวะรับฟังที่ไม่สมบูรณ์จะทำให้การเรียนรู้ภาษาต้อยไปกว่าเด็กปกติ ตามปกติเด็กจะเรียนรู้ภาษาของตนและสามารถพูดได้เป็นถ้อยคำ ตั้งแต่อายุ 1-6 ปีจะใช้ภาษาได้เจริญรวดเร็วกว่าระยะใดๆ ในชีวิต

2.4 การใช้ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) การเรียนภาษาต่างประเทศจะเรียนเมื่อใดก็ได้ ถ้าผู้เรียนมีความสนใจ มีความพร้อม เอาใจใส่ แต่ข้อเสียมีอยู่ว่า ถ้าเริ่มเรียนอายุมากๆ จะเสียเปรียบผู้เริ่มเรียนอายุน้อย เพราะนิสัยในการใช้ภาษาติดแน่น การเรียนรู้ภาษานั้น ผู้ที่ใช้เวลาในการเรียนและการฝึกฝนมากกว่าย่อมจะได้เปรียบผู้ที่ใช้เวลาในการเรียนและการฝึกฝนน้อยกว่าเป็นธรรมดา

3. ระดับของผู้เรียนภาษาอังกฤษ

ระดับของผู้เรียนภาษาอังกฤษพอจะแบ่งได้คร่าวๆ ออกเป็นสามระดับ ทั้งที่เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะได้ทราบว่ามีนักเรียนของตนมีความรู้ความสามารถอยู่ในระดับไหนจะได้จัดบทเรียนและดำเนินการสอนได้ถูกต้องเหมาะสม

3.1 ผู้เรียนภาษาในระยะแรกเริ่มหรือขั้นเริ่มต้น (Beginner) นั้นเริ่มต้นแต่ชั้น ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษมาก่อนเลยจนถึงขั้นเริ่มเรียนพอรู้บ้างเล็กน้อย อาจเทียบได้กับชั้น Primary หรือชั้นประถมศึกษา

3.2 ผู้เรียนภาษาในระยะที่พอรู้ภาษาอังกฤษมาบ้าง พอสมควร (Intermediate) ซึ่งอาจเทียบได้กับชั้น Secondary หรือชั้นมัธยมศึกษา

3.3 ผู้เรียนภาษาในชั้นสูง (Advance) ซึ่งอาจเทียบได้กับชั้นอุดมศึกษาหรือชั้นสูงกว่าขึ้นไป

กล่าวโดยสรุป ครูสอนภาษาอังกฤษควรจะเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และมีทักษะจิตวิทยาในการสอนได้อย่างดีและเหมาะสมกับเนื้อหาและสถานการณ์ดังที่ กานดา ณ ถลาง (2515 : 18) ได้กล่าวเน้นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีความรู้ ภาษาอังกฤษดีและมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นสำหรับครู สอนภาษาทุกคนที่จะต้องเฝ้าหาความรู้ และนำมาเป็นแนวปฏิบัติ

บลูม (Bloom. 1976 : 115-126) ได้กล่าวถึงคุณภาพการสอนที่ดีของครูว่า มีลักษณะ 15 ประการ ดังนี้คือ

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง
4. การวางแผน เตรียมการสอน และความพร้อมของครู
5. ผู้เรียนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมาย และขั้นตอนในการทำงาน
6. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก
7. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
8. การเปลี่ยนแปลงกิจกรรม
9. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
10. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
11. การควบคุมอารมณ์ของครู
12. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน
13. การให้ค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น
14. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา
15. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

นอกจากนี้ เสาวลักษณ์ เสือเพชร (Saowalak Suapechra. 1980 : 91-96) ได้กล่าวถึงมาตรฐานที่ใช้ในการประเมินการสอนภาษาต่างประเทศของครูว่า คุณสมบัติของครูที่จะทำให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนประสบผลสำเร็จ จะต้องประกอบไปด้วยด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านตัวครู

- 1.1 การวางแผนการสอนและลำดับขั้นในการสอน

- 1.1.1 ครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงโครงสร้างให้เป็นไปตามขั้นตอน
- 1.1.2 การจัดชั้นเรียนให้ประสบผลสำเร็จ ในการติดต่อสื่อสารระหว่างนักเรียนด้วยกัน และระหว่างครูกับนักเรียน
- 1.1.3 นักเรียนควรเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียนอย่างชัดเจน
- 1.1.4 ครูควรเตรียมอุปกรณ์ให้เพียงพอ และ ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน
- 1.1.5 ครูควรเข้าใจถึงวิธีการใช้อุปกรณ์ และสามารถใช้ได้ทันทีที่ต้องการ
- 1.2 การนำเสนอบทเรียน
 - 1.2.1 ครูควรพูดภาษาให้เป็นไปตามธรรมชาติและความเร็วปกติ
 - 1.2.2 จำนวนการพูดของครูควรน้อยลง
 - 1.2.3 ครูควรทบทวนและฝึกทักษะการพูดโดยการถามคำถาม
 - 1.2.4 คำสั่งและคำอธิบายต่างๆ ควรชัดเจนตรงจุด
 - 1.2.5 ครูควรจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล และประยุกต์ให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน
 - 1.2.6 ครูควรใช้เวลาในห้องเรียนให้น้อยที่สุด ในการอ่านในใจและการเขียน
 - 1.2.7 ครูควรเขียนกระดานให้น้อยที่สุด
- 1.3 แรงจูงใจ
 - 1.3.1 ครูควรทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ระหว่างที่มีการฝึก การกระทำซ้ำ การเสนออุปกรณ์ใหม่ๆ และอื่นๆ
 - 1.3.2 ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกล้า ในการมีส่วนร่วม ทั้งการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาหรือท่าทาง
 - 1.3.3 ครูควรยิ้ม ให้คำชม และมีอารมณ์ขันตลอดเวลา การให้คำชมของครูควรมีลักษณะต่างๆ กัน และอาจจะไม่ใช่คำพูดก็ได้
 - 1.3.4 ครูควรกระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยการสอนถึงวัฒนธรรมทางภาษา
- 1.4 บุคลิกภาพของครู
 - 1.4.1 ครูควรให้ความอบอุ่นและเป็นกันเอง
 - 1.4.2 ครูควรอธิบายอย่างอดทน ยืดหยุ่น และตรงกับความต้องการของนักเรียน ในสถานการณ์การเรียนการสอน
 - 1.4.3 เสียงของครูควรชัดเจนและดังพอให้ได้ยินทั่วทั้งชั้น
 - 1.4.4 ครูควรมีความคล่องตัวและใช้ท่าบางท่าประกอบ
 - 1.4.5 ครูควรมีความรู้อย่างลึกซึ้งและกระตือรือร้น
 - 1.4.6 ครูควรเดินไปมาให้ทั่วห้อง ไม่ยืนนิ่งอยู่กับที่

1.4.7 ครูควรควบคุมระเบียบวินัยในชั้นเรียนได้

1.5 การทดสอบ ครูควรประเมินผลการเรียนของนักเรียนว่าเข้าใจหรือไม่ โดยการถาม คำถามด้วยปากเปล่า หรือการเขียนตอบ

1.6 การแก้ไขคำผิด ครูควรฟัง และ ระวังการออกเสียงผิดของนักเรียนแก้ไขคำผิดของนักเรียนอย่างมีเทคนิค ครูควรใช้สายตาตรวจดูพฤติกรรมของนักเรียนและแก้ไขคำผิดของนักเรียนทันที

1.7 การให้การบ้าน การให้การบ้านของครูต้องแน่ใจว่า จะสามารถช่วยให้นักเรียนบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนได้

2. ด้านตัวนักเรียน

2.1 เจตคติและแรงจูงใจ

2.1.1 นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปในชั้นเรียนได้

2.1.2 นักเรียนสามารถให้ความร่วมมือกับครูได้เป็นอย่างดี โดยไม่เฉื่อยชาหรือไม่จริงจัง

2.1.3 นักเรียนสามารถแสดงท่าทางตอบคำถามของครูได้ แสดงว่าเข้าใจสิ่งที่เรียนไปแล้วได้

2.2 ความรู้ความเข้าใจ

2.2.1 นักเรียนส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามของครูได้

2.2.2 นักเรียนส่วนใหญ่สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรม ในชั้นเรียนได้ และทำตามคำสั่งของครูได้

2.3 ระเบียบวินัยในชั้นเรียน

2.3.1 ชั้นเรียนไม่ควรมีเสียงดังรบกวน หรือยุ่งยากสับสน

2.3.2 พฤติกรรมของนักเรียนควรถูกตำหนิน้อยที่สุด

2.4 บรรยากาศทั่วไป

2.4.1 บรรยากาศในชั้นเรียนควรจะอบอุ่น มีความเป็นกันเอง และเป็นประชาธิปไตย

2.4.2 ห้องเรียนควรมีระเบียบเรียบร้อยดี

2.4.3 นักเรียนควรสนุกสนานกับสถานการณ์การเรียนการสอนสำหรับวิธีการที่ใช้ในการสอนนั้น ควรใช้วิธีการสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Method) ซึ่งควรจะประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับวัย จุดมุ่งหมาย ความสนใจ และความสามารถของนักเรียนเป็นสำคัญ

สรุปคุณสมบัติของครูผู้สอนภาษาอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการสอนที่ดีต่างๆ และพฤติกรรมการสอนที่ดี นั้นครูควรใช้พฤติกรรมทางอ้อมในการสอนให้มากที่สุด เช่น ครูที่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย ครูให้การยอมรับหรือมีความรู้สึกที่ดีต่อนักเรียน ครูยกย่องชมเชยให้กำลังใจนักเรียนครูแสดงการยอมรับความคิดคำพูดของ นักเรียนและครูถามให้นักเรียนตอบ

เป็นต้น ครูที่ใช้พฤติกรรมทางอ้อมมากกว่าทางตรงในการสอนนั้น จะช่วยสร้างเจตคติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น (Flanders. 1965 : 50-65)

วิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542 : 17,58) และ กาญจนา จันทะดวง (2542 : 23-27) ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนไว้ดังนี้

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method)

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้มีมานาน จะสอนโดยมุ่งเน้นการแปลประโยค ผีอ่าน-เขียนตัวอย่างประโยคทองจากกฎเกณฑ์หลักภาษาตลอดจนข้อยกเว้นต่าง ๆ จะประกอบด้วยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ชุดของคำศัพท์และประโยคเพื่อฝึกแปล จากภาษาต่างประเทศที่เรียนหรือภาษาเป้าหมาย (Target language) เป็นภาษาแม่ (Mother tongue) โดยฝึกท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์เหล่านั้น เพื่อใช้ในการแปล มาสู่ภาษาแม่ของนักเรียนจนเป็นที่เข้าใจลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการอ่านเขียนมากกว่าการฟัง-พูด
2. มุ่งเน้นการเรียนภาษา เพื่อให้สามารถอ่านเรื่องราวที่เขียนในภาษาที่เรียนให้เข้าใจ
3. มุ่งเน้นความถูกต้องแม่นยำในการแปลภาษา
4. ภาษาที่ใช้ในชั้นเรียนส่วนใหญ่เป็นภาษาแม่
5. การสอนไวยากรณ์เริ่มจากการสอนกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนฝึกจำ

ก่อน แล้วจึงนำกฎเกณฑ์ไปฝึกใช้สร้างประโยค

6. การสอนคำศัพท์ เน้นให้นักเรียนท่องจำความหมาย

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่าน เรื่องราวเป็นภาษาต่างประเทศที่เรียน
2. เมื่อพบศัพท์ใหม่ครูจะบอกความของคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศที่เรียน เป็นภาษา

แม่

3. เมื่อพบรูปประโยคในเนื้อเรื่องที่อ่าน ครูจะนำบางประโยคมาอธิบายท่ามกลางภาษาให้นักเรียนทราบ

หลักภาษาให้นักเรียนทราบ

4. ครูอาจจะถามนักเรียนในภาษาแม่ว่ามีส่วนใดอีกบ้างที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ เพื่อครูจะได้อธิบายเพิ่มเติม

ได้อธิบายเพิ่มเติม

5. ครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน
6. ครูให้แบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับคำศัพท์

วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method)

วิธีสอนแบบตรงเป็นที่นิยม เนื่องจากผู้คนเริ่มสนใจในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ มุ่งให้นักเรียนพูดภาษาต่างประเทศที่เรียนได้จริงๆ โดยปราศจากการแปล เน้น

ภาษาที่ใช้ในการพูดติดต่อสื่อสารแบบเจ้าของภาษาต่างประเทศพูดจริง ๆ ในชั้นเรียนตามวิธีสอนแบบนี้ จะไม่ใช้ภาษาแม่เลยเพื่อให้นักเรียนจะได้ฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดเป็นภาษาต่างประเทศ โดยไม่ผ่านขั้นตอนของการแปล

ลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการสอนพูด มากกว่าทักษะอื่นๆ
2. ในชั้นเรียน ไม่มีการใช้ภาษาแม่ของนักเรียนเลย
3. การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ จะไม่ใช้การแปลเป็นภาษาแม่ของนักเรียน แต่จะใช้วิธีการ

อื่นแทน

4. การสอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จะเสนอโดยใช้ภาษาพูดเป็นสื่อ

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านเรื่อง / บทสนทนาเป็นภาษาต่างประเทศ
2. เมื่อนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ยาก ครูอาจบอกความหมายโดยใช้ท่าทางหรือ

รูปภาพ

3. ครูถามคำถาม หรือเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามปัญหาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เรียน แต่ต้องพูดภาษาต่างประเทศที่เรียนเท่านั้น

4. หากนักเรียนออกเสียงผิด หรือ ตอบคำถามผิด ครูจะแก้ไขโดยการพูดสิ่งที่ถูกต้อง

วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method)

วิธีสอนแบบฟัง-พูดใช้ในการพูดไม่ใช้การเขียน ภาษาคือสิ่งที่ทำจนนิสัย การสอนภาษาไม่ใช้การสอนเกี่ยวกับภาษา ภาษาคือสิ่งที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันจริงๆ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีการฝึกเปรียบเทียบระบบเสียง โครงสร้าง และความหมายของภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศที่เรียน ฝึกเลียนแบบให้ชำนาญจนการพูดภาษาเป็นไปแบบอัตโนมัติ

ลักษณะสำคัญ

1. เน้นทักษะฟัง-พูดก่อน แล้วตามด้วยการสอนทักษะอ่าน – เขียน
2. การสอนจะเน้นให้นักเรียนฝึกรูปประโยค
3. มีการเปรียบเทียบความเหมือน และความต่างระหว่างภาษาแม่ และ

ภาษาต่างประเทศที่เรียน

4. เน้นการใช้สื่อประกอบการสอน
5. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการฝึกภาษาแก่นักเรียน
6. การสอนในห้องเรียน เน้นการโต้ตอบระหว่างครู และนักเรียน

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูให้นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียงบทสนทนา หรือครูอาจจะอ่านให้ฟังโดยนักเรียนไม่ต้องเปิดหนังสือ

2. ครูให้นักเรียนพูดตามแถบบันทึกเสียง หรือครู ที่ละประโยคหรือทีละตอนไม่ยาวจนเกินไป โดยให้นักเรียนฝึกพูดพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่ม และสุ่มเรียกนักเรียนฝึกพูดเป็นรายบุคคล

3. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

4. ให้นักเรียนฝึกตัดแปลงบทสนทนา

5. ครูสอนคำศัพท์จากบทสนทนา โดยใช้สื่อการสอนช่วย

6. มีการเล่นเกมทางภาษาแทรกระหว่างเรียน แต่เป็นเกมที่เน้นการฝึกพูดปากเปล่าเพื่อให้นักเรียนจำคำศัพท์ และโครงสร้างให้แม่นยำขึ้น

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)

นักภาษาศาสตร์ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) มีความคิดว่า ภาษาไม่ใช่การฝึกโครงสร้างภาษาจนเป็นนิสัย การฝึกภาษามีใช้ฝึกเพียงเพื่อให้แสดงพฤติกรรมทางภาษาออกมา แต่ต้องเป็นการฝึกอย่างเข้าใจความหมาย ให้ความสำคัญกับการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษา คำศัพท์ แก่ผู้เรียนไปที่ละเล็กทีละน้อย จนมีความสามารถรับรู้และสร้างสรรค์ภาษาออกมาได้ วิธีสอนแบบนี้ให้ความสำคัญ และเน้นความเข้าใจกฎเกณฑ์เพื่อนำไปใช้ในการใช้ภาษาไม่ใช่การท่องจำเพื่อแปล

ลักษณะสำคัญ

1. เน้นการฝึกทั้งทักษะ ฟังพูดอ่านและเขียน โดยจะเอาทักษะใดขึ้นก่อนก็ได้

2. สอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ โดยใช้สื่อการสอนต่างๆ ช่วย

3. ไม่เน้นการท่องจำแบบความหมาย แต่เน้นว่าการฟังของนักเรียนต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษา

4. บทเรียนจัดลำดับตามความยากง่ายของโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ โดยเรียงจากง่ายไปหายาก

5. แบบฝึกหัดเน้นเรื่องการสังเคราะห์ ให้นักเรียนใช้ความสามารถตอบ/แก้ปัญหาจากความรู้อาจารย์เข้าใจทั้งหมดด้วยตนเอง

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อมุ่งเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆ มีแนวคิดที่ว่า เป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร เพื่อที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมนั้น ประกอบด้วย

1. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม

3. ความสามารถด้านการสัมพันธ์ของข้อความ

4. ความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย

ลักษณะสำคัญ

1. มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริง (use) มากกว่าการสอนวิธีการใช้ภาษาตามหลักภาษา

(Usage)

2. มุ่งเน้นการเรียนการสอนทั้ง 4 ทักษะ แบบบูรณาการ (integrated skills)

3. มุ่งเน้นให้นักเรียนมีบทบาทในการฝึกภาษาเป็นสำคัญ

4. มุ่งเน้นการสอนหน้าที่ทางภาษา (Functions) มากกว่าการสอนรูปแบบทางภาษา

(forms)

5. ลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คือ กิจกรรมการเรียนการสอนทุกกิจกรรมต้องเป็นไปเพื่อการสื่อสาร

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน

เป็นแนวคิด (Approach) มากกว่าเป็นรูปแบบวิธีการสอน (method) ดังนั้นจึงอาจจะมีรูปแบบการสอนที่เป็นสูตรสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนสอน ขั้นตอนการเรียนการสอนที่สำคัญ

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation or introducing new language) มักเริ่มจากทักษะในการรับสาร

2. ขั้นการฝึก (Practice/controlled practice) เน้นความถูกต้องของเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร (Production/free practice) เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ

วิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

วิธีการสอน นักเรียนเรียนรู้ภาษาที่ตนเองจะเรียน อย่างเป็นธรรมชาติก่อนที่พวกเขาจะเรียนรู้ แม้นักเรียนจะได้รับการป้อนข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ แต่ถ้านักเรียนมีความวิตกกังวล ขาดแรงจูงใจ และขาดความเชื่อมั่น ในการเรียนภาษาที่สอง จะส่งผลทางลบโดยตรงต่อการเรียนของนักเรียน

การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้สนุกสนานปราศจากความเครียด ไม่ทำโทษเมื่อนักเรียนทำข้อผิดพลาดทางภาษา

ลักษณะสำคัญ

1. การเรียนการสอนเน้นการให้ข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายต่อนักเรียน

2. นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูด

3. การเรียนการสอนตามวิธีนี้เน้นการสร้างแรงจูงใจ (Motivation)

4. เป็นวิธีการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (learner – centred)

5. เน้นการสอนภาษาแบบการรับรู้ภาษามากกว่าการเรียนรู้อาษา

ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน

1. การเรียนการสอนเริ่มจากการที่ครูออกคำสั่งง่าย ๆ ให้นักเรียน
2. ใช้วิธี Total Physical Response (TPR) เพื่อสอนคำศัพท์
3. นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียน
4. ใช้คำศัพท์ที่บรรยายลักษณะทางกายภาพประกอบกับคำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกาย
5. ใช้วัสดุ สื่อการเรียนการสอนประกอบการเรียนการสอน ซึ่งมักจะเป็นรูปภาพจากนิตยสารต่างๆ
6. ใช้รูปภาพร่วมกับ Total Physical Response (TPR)
7. ใช้สังเกตรูปภาพ ร่วมกับการปฏิบัติตามคำสั่ง และประโยคเงื่อนไข

วิธีสอนแบบเงียบ (Silent way)

เป็นวิธีสอนที่ยึดหลักว่าผู้สอนต้องเป็นฝ่ายเงียบมากที่สุด และให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติทางภาษามาก หลักการสำคัญของวิธีสอนนี้ที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกคิดแก้ปัญหาแบบลองถูก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการคิดและแก้ปัญหาด้วยตนเอง สอนจะพูดน้อยที่สุด โดยให้ผู้เรียนร่วมกันคิดและแก้ปัญหาซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกทางภาษาได้มาก จะฝึกให้ผู้เรียนคิดอย่างเป็นขั้นตอน ผู้สอนจะพูดน้อยที่สุด โดยให้ผู้เรียนร่วมกันคิดและแก้ปัญหาซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกทางภาษาได้มาก จะฝึกให้ผู้เรียนคิดอย่างเป็นขั้นตอน ผู้สอนจะพูดน้อยที่สุดโดยพูดเพียงเพื่อเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนต้องตั้งใจฟัง จดจำและพยายามสรุปให้ได้ว่าสิ่งที่ผู้สอนพูดนั้นมีความหมายว่าอย่างไร

กิจกรรมการเรียนการสอน

จัดให้ผู้เรียนในวิธีสอนแบบเงียบนี้ จะมีลักษณะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดและให้การตอบสนองในการเรียนการสอน โดยผู้เรียนจะนั่งมากที่สุดและจะให้หลักการเบื้องต้นเท่านั้น เกี่ยวกับการหลักทางภาษาศาสตร์ เป็นการพัฒนามาจากการสอนแบบให้เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา

วิธีสอนแบบโต้ตอบทางสรีระ (Total Physical Response Method)

การสอนด้วยวิธีนี้จะมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะต่างๆ ด้วยการให้ผู้เรียนฟังด้วยความเข้าใจ ก่อนลงมือปฏิบัติการทางภาษา หลักความเข้าใจมีประเด็นสำคัญดังนี้

1. ความเข้าใจในภาษาย่อมมาก่อนทักษะอื่นๆ
2. การสอนให้ผู้เรียนพูด
3. การสอนภาษาควรเน้นที่ความหมายของภาษามากกว่ารูปแบบ
4. ทักษะการฟังจะช่วยถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่นๆ ได้
5. การสอนภาษาต้องลดความตึงเครียดให้น้อยที่สุด

กิจกรรมการเรียนการสอน

ฝึกผู้เรียนโดยใช้ประโยคคำสั่งเป็นกิจกรรมหลักของการสอน ผู้เรียนจำเป็นต้องโต้ตอบทางสระเพราะยังไม่สามารถใช้ภาษาในการสนทนา ในระยะแรกของการเรียนการสอนนั้น ผู้เรียนไม่ต้องพูด คอยฟังผู้สอนและปฏิบัติตาม หลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติตามคำสั่งบ่อย ๆ ก็จะสามารถออกคำสั่งได้เอง

วิธีสอนแบบซักชวน

วิธีสอนแบบซักชวน มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ จัดบรรยากาศในห้องเรียนจะให้ความสะดวกสบายแก่ผู้เรียน การฝึกภาษานั้นผู้สอนจะไม่แสดงให้รู้ว่าผู้เรียนกำลังถูกบังคับ แต่ในทางตรงกันข้ามผู้เรียนจะได้เรียนอย่างเป็นธรรมชาติ มุ่งเน้นที่การสนทนาเป็นหลัก

กิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้สอนเปิดเทปบทสนทนาและเปิดเพลงบรรเลงประกอบเบาๆ สอนคำศัพท์และสำนวนจากบริบทของเนื้อเรื่องที่อ่าน เสริมความจำด้วยการให้ผู้เรียนฝึกสมาธิด้วยการหลับตา กำหนดลมหายใจเข้า – ออกเป็นจังหวะ ขณะเดียวกันผู้สอนอ่านเนื้อหาเพื่อให้ผู้เรียนสร้างภาพไปตามเรื่อง

วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning Method)

วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ใช้หลักให้คำปรึกษาหรือการใช้คำแนะนำช่วยเหลือแก่ผู้มีปัญหา ผู้เรียนและผู้สอนมีความสัมพันธ์กันในฐานะผู้ขอคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา ในระหว่างการเรียนการสอนนั้น ผู้เรียนจะกระซิบถามข้อความจากผู้สอนเป็นภาษาแม่ จากนั้นผู้สอนแปลเป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ดี หากผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดจากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน การให้คำปรึกษาและกำลังใจที่ดีแก่ผู้เรียนที่มีปัญหาจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจในการเรียนมากขึ้น

กิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อ (Topic) ในการสนทนา ผู้สอนคอยช่วยเหลือโดยแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาต่างประเทศ ในแต่ละครั้งผู้เรียนจะพูดตามแล้วอัดลงในเทป ผู้สอนถอดเทปเพื่อสอนศัพท์และโครงสร้างของประโยค ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันสร้างประโยคใหม่แล้วเสนอต่อผู้สอนและเพื่อนๆ ในชั้น

การวัดผลและการประเมินผลการเรียน

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมีวิธีการทำได้หลายวิธี ซึ่งทั้งนี้ควรกระทำโดยยึดหลักการตามความจำเป็นซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ทางด้าน การเรียนการสอน ทั้งของครูและนักเรียน ว่าได้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ได้กำหนดเอาไว้หรือไม่

กาญจนนา จันทะดวง (2542 : 118) ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผลภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

การวัดผล (Measurement) หมายถึง วิธีการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนหลังจากที่ผู้สอนได้นำเสนอเนื้อหาหรือให้ความรู้แก่ผู้เรียนไปแล้ว เป็นการตรวจสอบเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียนว่ามีความสามารถในด้านต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนคาดหวังไว้หรือไม่ วิธีการวัดผลได้แก่ การสังเกต การซักถาม การทดสอบ การตรวจผลงานจากการทำแบบฝึกหัด การทำรายงาน และการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียน เป็นต้น

การประเมินผล (Evaluation) กระบวนการที่นำผลจากการวัดผลมาพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณค่า คุณภาพ การสอบได้ การสอบตก ฯลฯ ซึ่งการประเมินผลได้มาจากการวัดผลหลาย ๆ ด้านด้วยกัน โดยนำผลที่ได้จากการวัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้สอน แล้วทำให้ผู้สอนสามารถพิจารณาตัดสินหรือชี้ขาดระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนออกมาได้ว่าสูง ปานกลาง หรือต่ำกว่าเกณฑ์

สุมาลี จันท์ชอล (2542 : 7) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การวัด หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการเพื่อให้ได้จำนวนตัวเลขซึ่งมีความหมายแทนปริมาณหรือขนาดหรือคุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัด

ศิริพงศ์ พะยอมแย้ม (2533 : 61-62) กล่าวถึงลักษณะการวัดและการประเมินผลที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

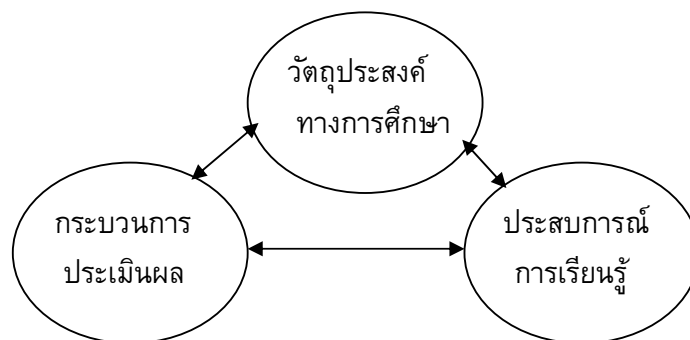
1. มีความเชื่อถือได้สูง (Reliability) หมายถึง ไม่ว่าจะวัดหรือประเมินผลกี่ครั้ง ลำดับความสามารถของผู้เรียนนั้นๆ ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก
2. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
3. มีอำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง สามารถแยกได้ออกระหว่างผู้เรียนที่เก่งกับผู้เรียนที่อ่อนได้ตรงตามสภาพการเรียนรู้

4. ความเป็นปรนัย (Objectively) หมายถึง ความคงที่ในการวัดและการประเมินองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอน

1. วัตถุประสงค์ทางการศึกษา (Educational objective)
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning experiences)
3. กระบวนการประเมินผล (Evaluation process)

องค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือวัตถุประสงค์ทางการศึกษาจะเป็นตัวกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน ประสบการณ์ การเรียนรู้ รวมทั้งการวัดผลและการประเมินผล

องค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอนสามารถแสดงความสัมพันธ์กันได้ดังนี้ (กาญจนนา จันทะดวง. 2540 : 118 ; อ้างอิงมาจาก ทรงศรี เนียวกุล, 2534 : 338)

เมื่อพิจารณาถึงการจัดกระบวนการเรียนการสอนแล้ว จะพบว่าการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ดีนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาวัตถุประสงค์หรือทิศทางของจุดมุ่งหมายทางการศึกษาให้ถ่องแท้เสียก่อน จึงจะทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ได้

จุดมุ่งหมายของการวัดผลและการประเมินผล มีดังนี้

1. เพื่อการคัดเลือก (Screen)
2. เพื่อการจำแนกบุคคล (Classification)
3. เพื่อดูความก้าวหน้า (Assessment of change)
4. เพื่อการวินิจฉัย (Diagnosis)
5. เพื่อการทำนาย (Prediction)
6. เพื่อการจูงใจ (Motivation)
7. เพื่อประเมินการสอน (Teaching evaluation)
8. เพื่อการประเมินค่า (Evaluation)

การวัดและการประเมินผลทางการเรียนการสอน ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อวัดการสอบตกเท่านั้น แต่ยังให้ประโยชน์แก่การสอนในแง่มุมอื่นๆ อีกมากอาทิ

1. ด้านตัวผู้เรียน
2. ด้านตัวผู้สอน
3. ด้านการบริหารโรงเรียน

ในการวัดและประเมินผลทางการศึกษานั้น เราอาจใช้วัดผลอย่างกว้างๆ และหลายๆ ด้านตามหน้าที่ดังนี้

1. ใช้ตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียน การประเมินผลจะได้มาซึ่งข้อมูลเบื้องต้น
2. การประเมินผลเป็นการปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
3. การประเมินผลเป็นการวัดระดับความรู้ความสามารถ
4. การประเมินผลเป็นการวัดการสอบได้หรือสอบตก
5. การประเมินผลช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตนเอง

6. การประเมินผลช่วยให้เกิดการปรับเปลี่ยนวิธีสอน
 7. การประเมินผลเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหา
 8. การประเมินผลช่วยให้เกิดแนวทางในการวิเคราะห์บทเรียน
 9. การประเมินผลช่วยพิจารณาเนื้อหาของหลักสูตร
 10. การประเมินผลช่วยกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนของผู้เรียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
- ประเภทของการประเมิน

ก. จำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมิน

1. ประเมินผลก่อนการเรียน เป็นการประเมินผลความรู้เดิมก่อนสอน
2. การประเมินผลระหว่างเรียน เมื่อมีการเรียนการสอนในระยหนึ่งแล้ว ผู้สอนจะทดสอบรายย่อย โดยเฉพาะหลังจบบทเรียนแต่ละบทเรียนแล้ว
3. การประเมินผลปลายภาค เป็นการประเมินผลเพื่อดูผลการเรียนที่ได้เรียนมาตลอดภาคเรียน

ข. จำแนกตามระบบการวัดผล แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced evaluation) เป็นการจัดลำดับของผู้เรียน โดยนำเอาคะแนนของแต่ละคนมาจัดเรียงตามความสามารถ ตั้งแต่สูงสุดจนถึงต่ำสุด
2. การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced evaluation) เป็นการประเมินโดยอาศัยเกณฑ์มาตรฐาน

ค. จำแนกตามจุดประสงค์ทางการศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

1. พุทธิพิสัย (Cognitive domain) เป็นความสามารถเกี่ยวกับความรู้ความจำ เป็นกระบวนการทางสมองของมนุษย์
2. จิตพิสัย (Affective domain) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึก นึกคิด ได้แก่ เจตคติ ความซาบซึ้ง ความชอบ ความเกลียด การมองเห็นคุณค่า
3. ทักษะพิสัย (Psychomotor domain) เป็นความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้อย่างคล่องแคล่ว

ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งเป็นตัวแปรที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุขหรือไม่มีความสุขในการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นสิ่งแวดล้อมต่างๆ ภายในบริเวณโรงเรียนหรือบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากอีกประการหนึ่ง

สุพิชญา ธีรกุล และคนอื่นๆ (2524 : 182-187) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อผู้เรียนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ถ้าผู้บริหารสร้างสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนให้เป็น

สิ่งแวดล้อมที่ดี และได้เสนอแนวทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้

1. สภาพโรงเรียนและห้องเรียน โรงเรียนจัดอาคารสถานที่ถูกหลักวิชา เช่น การวางแนวอาคารถูกทิศทาง ได้รับแสงเพียงพอ ไม่มีเสียงดังรบกวน ตรงทิศทางลม ไม่ร้อนอบอ้าวจนเกินไป ภายในตกแต่งด้วยสิ่งที่สวยงาม หรือหาสิ่งที่สดชื่นช่วยให้บรรยากาศร่มรื่นน่าเรียน สภาพห้องเรียนควรยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา บริเวณอาคารควรสะอาดสวยงาม โต๊ะเก้าอี้เพียงพอ ขนาดเหมาะสมกับผู้เรียน สิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นที่จะสร้างเสริมการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

2. หลักสูตร หลักสูตรคือแนวทางที่โรงเรียนจะจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีจะต้องจัดให้ตรงกับความต้องการของการศึกษา ตรงความต้องการของเด็กแต่ละวัย

3. แบบเรียนและบทเรียน แบบเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และถือว่าเป็นอุปกรณ์การศึกษาที่โรงเรียนจะขาดเสียมิได้ มีอีกสิ่งหนึ่งที่ครูสามารถจัดให้นักเรียนได้ก็คือ การจัดบทเรียน บทเรียนที่นำมาสอนเด็ก ครูควรพิจารณาเลือกสรรแต่เฉพาะที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน เหมาะสมกับวัย หรือความรู้ความสนใจ ความต้องการของเด็กและท้องถิ่น

4. อุปกรณ์การศึกษา อุปกรณ์การศึกษาเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างดีและง่ายขึ้น การจะใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครู อุปกรณ์นั้นๆ จะเหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้อง เทคนิคการใช้อุปกรณ์เพื่อต้องการทราบว่า เด็กได้รับความรู้ที่เรียนไปมากน้อยเพียงใด

5. กิจกรรมต่างๆ ในการเรียนการสอน กิจกรรมคือพฤติกรรมที่แสดงออกแล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ทำนั้นตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด กิจกรรมที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง กิจกรรมมีมากมายหลายอย่างที่ครูจัดให้เด็กได้ เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การเขียน กิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างและประดิษฐ์ และกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดง เป็นต้น

6. เวลาและโอกาส การเรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับเวลาเช่นเดียวกัน ครูจะต้องจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอน เวลาควรมีการยืดหยุ่นไปตามเนื้อหา หรือสาขาวิชา ไม่ควรมีกฎเกณฑ์ตายตัว

7. สถานที่ สถานที่ใช้ในการเรียนนั้น อาจไม่ได้หมายถึงห้องเรียนเพียงอย่างเดียว บางครั้งอาจเป็นสนามโรงเรียน หรือสถานที่ไปทัศนศึกษาด้วย สถานที่จึงมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกและบรรยากาศของการศึกษาเล่าเรียน การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย ช่วยให้ผู้เรียนสนใจของเด็กดีขึ้น อย่างไรก็ตามสถานที่ที่จะใช้เรียนจะต้องไม่มีเสียงรบกวนจนไม่สามารถใช้สมาธิได้ จะต้องไม่วิเวกวังเวงจนดูลึกลับน่ากลัว ไม่เสียงภัยหรือใกล้สิ่งที่เป็นอันตรายหรือสกปรก และสถานที่นั้นจะต้องเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนโดยตรง

8. ผู้เรียน การเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้และเป็นผลดี ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีความพร้อม ความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้และรับรู้ ครูจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความพร้อมที่จะเรียน หรือเมื่อผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนก็ควรให้โอกาสแก่ผู้เรียนทันที ครูผู้สอนจะต้องหมั่น สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน หากแสดงความรู้สึกว่า มีความวิตกกังวล มีความข้องคับใจ ครู จะต้องช่วยลดความรู้สึกนั้นๆ เสียก่อน พยายามสร้างบรรยากาศที่จะให้ผู้เรียนใช้ความสามารถ สูงสุดของตนเอง

9. ผู้สอนและวิธีสอน ครูถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียน การสอนประสบผลดี นักการศึกษาต่างประเทศและการวิจัยการศึกษาได้ระบุไว้แน่ชัดว่า ยังไม่มี อุปกรณ์การสอนใดๆ ในโลกนี้ ที่จะใช้แทนครูที่มีความสามารถในการสอนได้ สำหรับการสอน คือการสร้างสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในตัวผู้เรียน การสอนจะได้ผลดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับ ตัวผู้สอนและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

การเรียนการสอนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ มากมาย เช่น ระบบการวัดผลที่มี ประสิทธิภาพระบบบริการห้องสมุด ระบบโสตทัศนูปกรณ์ ศูนย์เอกสาร ศูนย์หนังสือ วัสดุ อุปกรณ์การศึกษาและเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยเร้าความสนใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียน ทั้งยังเร้าให้ผู้เรียนจดจำได้นานอีกด้วย (วิจิตร ศรีสอาน. 2518 : 52-53) ดังนั้น สถานศึกษา และผู้สอนจึงควรสร้างหรือสนับสนุนให้มีบรรยากาศทางวิชาการขึ้น เช่น จัดกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อสื่อภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ธีระ รุญเจริญ (2526 : 61) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนในห้องเรียน พฤติกรรมของครู และพฤติกรรมของนักเรียน ได้ผลสรุปว่า บุคลิกลักษณะเฉพาะของครู ทักษะ ของครู และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับบุคลิกลักษณะของครู ทักษะ ของครู และพฤติกรรมในชั้นเรียน ดังนั้นครูควรสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอน ให้ สอดคล้องกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน คือ ผู้สอนมีความเป็นกันเอง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจ ผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกัน ก็คอยชี้แนะให้เห็นถึงความเหมาะสมถูกต้อง และมีวินัยในการเรียน พร้อมกันไปด้วย การให้ข้อติชมอย่างยุติธรรม ตรงไปตรงมา เต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้ บรรยากาศเกี่ยวกับการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น โดยสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ คณะต่างๆ จำนวน 1,237 คน ผลปรากฏว่า ลักษณะสภาพแวดล้อม และบรรยากาศด้าน บุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนมีอารมณ์ขัน กระฉับกระเฉง สนใจในวิชาที่สอน ให้ ความจริง และเป็นกันเองกับผู้เรียน ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพดีขึ้น

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ศศิธร จ่างภากร (2533 : 113-14) ยังพบอีกด้วยว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน มีความพอใจกับ บรรยากาศและอยากเข้าร่วมกิจกรรม ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรม

เสริมไปใช้ในชีวิตประจำวัน และที่สำคัญ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สังด์ อุทรานนท์ (2525 : 5) กล่าวว่า การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ระบุไว้ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ส่วน ธีรยุทธ์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 125) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมในการเรียนการสอนว่า เป็นการกระทำหรือกิจกรรมที่ครูและนักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนา นักเรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ถ้าครูเป็นผู้แสดงออกก็เรียกพฤติกรรมการสอนของครู ถ้านักเรียนเป็นผู้แสดงออกก็เรียกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

วราพร พุ่มมณี (2529 : 19) กล่าวไว้ว่า “พฤติกรรมการสอน คือการกระทำหรือกิจกรรมที่ครูแสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนานักเรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้” สอดคล้องกับ แพลนเดอร์ (Flanders.1970 : 4) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการสอนไว้ว่า หมายถึง การกระทำของครูที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน

จากความหมายของพฤติกรรมการสอนดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการปฏิบัติของครูโดยส่วนรวม ซึ่งเกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยมีจุดมุ่งหมาย ที่จะพัฒนานักเรียนทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

คาร์ทไรท์ และ คาร์ทไรท์ (Cartwright and Cartwright.1984 : 138) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนสำคัญยิ่ง ในการชี้แนะพฤติกรรมการเรียนที่เกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นในห้องเรียน ส่วน ธีรยุทธ์ เสนิงวงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 125) ก็กล่าวไว้เช่นกันว่า พฤติกรรมการเรียนจะดำเนินไปด้วยดี ย่อมต้องอาศัยพฤติกรรมการสอนที่ดี แสดงให้เห็นว่า ครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างมาก ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น นักเรียนไม่พึงพอใจที่จะเรียน ขาดความสนใจขณะครูกำลังสอน ไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมการสอนของครูที่ไม่เหมาะสม

ด้วยเหตุนี้นักการศึกษา เช่น พน์ส Һันนาคินท์ (2524 : 179) จึงให้ความเห็นว่า พฤติกรรมการสอนหรือวิธีสอนของครูนั้น มีความสำคัญยิ่งกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอนจริงเสียอีก ทั้งนี้เพราะครูต้องรู้จักใช้วิธีการสอนที่ดี และมีพฤติกรรมสอนที่เหมาะสม จึงจะทำให้ นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้ และไพฑูรย์ สิ้นลาร์ตัน (2524 : 49-86) ได้กล่าวถึง วิธีสอน บทบาทของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทที่สำคัญของอาจารย์ คือ เป็นผู้คอยชี้แนะแนวทางและวิธีการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งบทบาทและวิธีการสอนของอาจารย์ จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการเตรียมตัวของอาจารย์ อาจารย์ควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเองและปฏิบัติได้ตามลักษณะของอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะคือ ลักษณะทางความรู้หรือ

สติปัญญาเกี่ยวกับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์จะต้องรู้เนื้อหาที่สอน และจะต้องมีทักษะทางสัมพันธ์ภาพที่ดีด้วย จึงจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการสอน

นอกจากนี้ เคซี (Casey.1986 : 30-A) ได้ศึกษาพบว่าความร่วมมือกิจกรรมของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัล-คาร์นิ (Al-Karni.1987 : 3248-A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา

ส่วน โคแกน (Cogan. 1975 : 135) มีความเห็นว่าคุณสมบัติที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาจะทำให้การเรียนของนักศึกษาดีขึ้น หากอาจารย์และนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อกันมากเพียงใด นักศึกษาก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น นอกจากนี้ลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษาก็มีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักศึกษา ความศรัทธาที่นักศึกษามีต่ออาจารย์จะช่วยให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น ความเห็นของโคแกนสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 142) ซึ่งศึกษาวิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเองและวิธีสอนของอาจารย์ อีกทั้งปัจจัยที่มีผลทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากที่สุด 3 ปัจจัย ได้แก่ สอนเตรียมการสอนดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน นอกจากนี้จากการศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในทัศนะของนักศึกษาและอาจารย์

นอกจากนี้ เยาวนารถ อุทัยมกุล (2528 : 91) ยังพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีทัศนะด้านการเรียนการสอนในระดับสูงว่า อาจารย์มีความรู้ความสามารถลึกซึ้งในวิชาที่ตนสอน อาจารย์ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา นักศึกษาเอาใจใส่ในการฟังคำบรรยาย ไม่สงสัยอะไรมาก การยอมรับความคิดเห็นของนักศึกษา และนักศึกษาในชั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

ลูวิน และคนอื่นๆ (Lewin and others. 1939:271-279) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน จากการวิจัยพบว่านักเรียนอยู่ในชั้นเรียนแบบอัตโนมัติโดย จะมีแนวโน้มให้เด็กเกิดนิสัยรุกราน หยาบกระด้าง ไม่มีความเห็นใจหรือรู้จักร่วมมือในทางที่ดีต่อกัน ส่วนชั้นเรียนที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยนั้นกลับจะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักสามัคคีปรองดองเป็นมิตรต่อการเรียนก็จะราบรื่น เพราะรู้จักสิทธิหน้าที่ มีบรรยากาศที่สบายใจ น่าเรียน เพราะครูรู้จักจัดความกดดันเกรงกลัวใดๆ โดยให้เหตุผลออกไปจากชั้นได้

สมิธ (Smith. 1961: 611) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในโรงเรียนและห้องเรียน ปรากฏว่า ห้องเรียนมีผลต่อการพัฒนาการสร้างสรรค์ของนักเรียนมาก ห้องเรียนที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ แปลกๆ ของตนเองโดยเฉพาะได้เต็มที่ ย่อมเป็นห้องเรียนที่สนับสนุนการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

เบอร์นาร์ด (Bernard. 1960 : 265-267) ได้ศึกษาเรื่องสุขภาพจิตของนักเรียน สรุปได้ว่า งานการเรียนการสอนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในโรงเรียน ดังนั้นจึงต้องคำนึงถึงบรรยากาศของชั้น

เรียนและกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน จะมีอิทธิพลต่อสุขภาพจิตมาก เช่น นักเรียนระดับใดก็ต้องมีบรรยากาศของกิจกรรมให้เหมาะสมกับชั้นนั้นๆ เพราะงานแต่ละอย่างนั้นมีความเหมาะสมแตกต่างกัน และมีความหมายแตกต่างกันสำหรับนักเรียนแต่ละคน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้นำข้อมูลมาพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 รวมทั้งสิ้น 178 คน โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน จำนวน 50 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของไลเคิร์ต (Likert) คือ

มากที่สุด	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนของแบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน

น้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

นำผลที่ได้มาแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของข้อคำถามในแบบสอบถามดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง	เป็นปัญหามากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง	เป็นปัญหา
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง	เป็นปัญหากลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากแบบสอบถามตอนที่ 2 และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมีรายละเอียดในการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน และด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน
2. ศึกษาแบบสำรวจปัญหาต่างๆ ในปฏิญานิพนธ์ และในเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยศึกษาแบบสอบถามของ นุชนาฏ วรยศศรี (2544 : 81-94) และ สุพรรณิ ศุขบุตร (2542 : 107-115) เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและเนื้อหา เพื่อสร้างเป็นแบบสอบถาม
3. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหา
4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ มาเซอร์ บังอร โกงศรี อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา และ อาจารย์สุภาภรณ์ ยิ้มวิสัย ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามในด้านเนื้อหา เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับคำนิยามศัพท์เฉพาะและความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนอประธานและกรรมการควบคุมปฏิญานิพนธ์พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง
5. นำแบบสอบถามฉบับร่างไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 40 คน จากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อของแบบสอบถาม ด้วยการหาอำนาจจำแนก (Discrimination Power) โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วเปรียบเทียบกับค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อ ทำการวิเคราะห์โดยใช้การทดสอบที (t-test) โดยเลือกข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.761 ขึ้นไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย คัดเลือกแบบสอบถามได้จำนวน 44 ข้อ จากจำนวน 50 ข้อ ส่วนข้อที่ต่ำกว่าเกณฑ์ได้แก่ข้อ 3, 6, 28, 43,

46 และข้อ 49 ก็นำมาปรับสำนวนภาษาใหม่เพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้นก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 186)

6. นำแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach.1972 : 126) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งในการทดลองใช้ครั้งนี้ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.94 หลังจากนั้นจึงนำแบบสอบถามฉบับที่ตรวจแก้ไขแล้ว เสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อให้ความเห็นชอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
2. ผู้วิจัยขออนุญาตผู้จัดการและอาจารย์ใหญ่โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในการเก็บและรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษา
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 178 คน และเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามคืนมา 154 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.51 แล้วนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ ปรากฏว่าแบบสอบถามสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมา นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วจึงนำไปตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) ซึ่งดำเนินการดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ
2. แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการตรวจให้คะแนนเป็นรายข้อตามน้ำหนักคะแนนที่กำหนด แล้วนำคะแนนที่ได้ มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นรายข้อ รายด้าน และเฉลี่ยรวมทุกด้าน ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าสถิติ t-test และทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของเซฟเฟ (Scheffe')

3. แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจับกลุ่มและแจกแจงตามเนื้อหาเสนอในรูปความถี่ แล้วเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเพื่อใช้ประกอบในการอภิปรายผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้การทดสอบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 86)
 - 2.2 การหาคุณภาพของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบัค (Cronbach. 1972 : 126)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 สมมติฐานข้อที่ 1 และ 3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าสถิติ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 86)
 - 3.2 สมมติฐานข้อที่ 2 และ 4 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One -Way Analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe' Method) (ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. 2528 : 234)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี เพื่อให้การแปลความหมายข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่สถิติใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามตัวแปรเพศ และชั้นปีที่ศึกษา โดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสาขาวิชาที่ศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One -Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของ Scheffe'

ตอนที่ 4 การรวบรวมความคิดเห็นเพิ่มเติม และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยการจับกลุ่ม และการแจกแจงความถี่ของคำตอบ เพื่อนำผลไปนำเสนอในเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 154 คน จำแนกตามตัวแปรอิสระ คือ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และการคำนวณหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยจำแนกตามตัวแปรอิสระ

ตัวแปรอิสระ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	47	30.5
หญิง	107	69.5
รวม	154	100.0
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.25	43	27.9
คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.25 – 2.80	71	46.1
คะแนนเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 2.80	40	26.0
รวม	154	100.0
3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	63	40.9
ชั้นปีที่ 2	91	59.1
รวม	154	100.0
4. สาขาวิชาที่ศึกษา		
สาขาวิชาการบัญชี	48	31.2
สาขาวิชาการตลาด	27	17.5
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	50	32.5
สาขาวิชาการโรงแรม	29	18.8
รวม	154	100.0

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 154 คน จำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา ดังนี้ ตัวแปรเพศ เพศชายมีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 และส่วนมากเป็นเพศหญิงมีจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 69.5 ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.25 มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ

27.9 ส่วนมากอยู่ระหว่าง 2.25 – 2.80 มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 และสูงกว่า 2.80 มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 ตัวแปรชั้นปีที่กำลังศึกษาส่วนมากเป็นชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 59.1 และรองลงมาเป็นชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 40.9 ตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีมากที่สุดจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมาเป็นสาขาวิชาการบัญชีมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 สาขาวิชาการโรงแรมมีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 และสาขาวิชาการตลาดมีน้อยที่สุดจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยวิเคราะห์ค่า คะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 2 ถึง ตาราง 11

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	n = 154		การแปลความ
	\bar{X}	S.D.	
ด้านหลักสูตร	2.94	0.60	ปานกลาง
ด้านครูผู้สอน	2.81	0.68	ปานกลาง
ด้านวิธีสอน	2.89	0.67	ปานกลาง
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.79	0.67	ปานกลาง
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	2.98	0.70	ปานกลาง
รวม	2.88	0.57	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านหลักสูตร	n = 154		การแปล ความ
	\bar{X}	S.D.	
1. เนื้อหาที่เรียนไม่ได้ฝึกทักษะผู้เรียนให้ครบทั้ง 4 ทักษะคือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน	3.06	0.88	ปานกลาง
2. เนื้อหาของหลักสูตรที่เรียน เน้นแต่ภาคทฤษฎี มีภาคปฏิบัติน้อยไม่เพียงพอให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ	2.99	0.85	ปานกลาง
3. เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับการนำไปใช้ปฏิบัติจริงใน ชีวิตประจำวันหรือการทำงาน	2.86	0.92	ปานกลาง
4. เนื้อหาวิชาไม่มีความเหมาะสมกับเวลาเรียนที่กำหนดให้	2.88	0.90	ปานกลาง
5. เนื้อหาวิชาที่เรียนไม่มีความต่อเนื่องกัน ไม่สามารถทำให้ ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง	2.88	1.00	ปานกลาง
6. เนื้อหาของหลักสูตรที่ศึกษามีความซ้ำซ้อนกันในบางส่วน	2.96	0.95	ปานกลาง
7. เนื้อหาวิชาไม่มีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	2.88	0.88	ปานกลาง
8. เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	2.69	0.99	ปานกลาง
9. เนื้อหาวิชามีมากจนเกินไป ไม่สามารถเรียนได้ครบทุก หัวข้อหรือทุกเรื่อง	3.12	1.01	ปานกลาง
10. ความเพียงพอของจำนวนหน่วยการเรียนและเนื้อหาที่ ศึกษาน้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อการนำไปศึกษาต่อใน ระดับสูงขึ้น	3.08	0.99	ปานกลาง
รวม	2.94	0.60	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านครูผู้สอน เป็นรายชื่อ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอน	n = 154		การแปล ความ
	\bar{X}	S.D.	
1. ผู้สอนสอนโดยมีสื่อหรืออุปกรณ์ช่วยสอนไม่เพียงพอในการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนง่ายขึ้น	3.02	1.03	ปานกลาง
2. ผู้สอนสอนโดยขาดการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก	2.88	1.00	ปานกลาง
3. ผู้สอนพูดออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน	2.60	1.06	ปานกลาง
4. ผู้สอนเข้าสอนไม่ตรงเวลาหรือไม่ครบในเวลากำหนด	2.61	1.04	ปานกลาง
5. ผู้สอนมอบหมายงานหรือแบบฝึกหัดให้ทำน้อยเกินไป	2.50	1.02	ปานกลาง
6. ผู้สอนอธิบายเนื้อหาเร็วทำให้ผู้เรียนจับประเด็นไม่ทัน	3.06	1.01	ปานกลาง
7. ผู้สอนสอนไม่ครอบคลุมครบทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	2.90	0.96	ปานกลาง
8. ผู้สอนไม่สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้น่าสนใจ	2.97	1.02	ปานกลาง
9. ผู้สอนขาดการเตรียมการสอนและแผนการสอนที่ดีในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน	2.71	1.03	ปานกลาง
10. การรับฟังความคิดเห็นจากผู้เรียนของผู้สอนมีน้อย	2.88	0.92	ปานกลาง
รวม	2.81	0.68	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านวิธีการสอน เป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านวิธีการสอน	n = 154		การแปล ความ
	\bar{X}	S.D.	
1. วิธีสอนที่ใช้ขาดความหลากหลายที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น	2.89	0.92	ปานกลาง
2. วิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนไม่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน	2.82	0.96	ปานกลาง
3. ในการสอนมีวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญน้อยเกินไป	2.81	0.91	ปานกลาง
4. ผู้สอนขาดการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับผู้เรียน	2.90	1.03	ปานกลาง
5. ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบคำนึงถึงพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียนแต่ละคนน้อยเกินไป	2.93	0.96	ปานกลาง
6. ผู้สอนใช้เพียงตำราขาดการใช้เอกสารเพิ่มเติมหรือหนังสือประกอบการสอนและค้นคว้า	2.90	0.98	ปานกลาง
7. ผู้สอนสอนโดยขาดสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยสอน	2.88	0.99	ปานกลาง
8. การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) เพื่อช่วยฝึกทักษะการฟัง	3.00	1.18	ปานกลาง
9. ในการสอนขาดการนำเข้าสู่บทเรียนที่ดีเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน	2.81	0.99	ปานกลาง
10. ขาดเทคนิควิธีการฝึกทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	2.99	1.08	ปานกลาง
รวม	2.89	0.67	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านวิธีการสอนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านวิธีการสอนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน เป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน	n = 154		การแปล ความ
	\bar{X}	S.D.	
1. ในการสอบข้อสอบไม่ตรงกับเนื้อหาที่นักศึกษาได้ศึกษามา ในชั้นเรียน	2.71	1.04	ปานกลาง
2. ระยะเวลาที่ให้ในการทำทดสอบย่อยเพื่อเก็บคะแนน หลังจากเรียนจบในแต่ละหน่วยการเรียนไม่เพียงพอ	2.86	0.95	ปานกลาง
3. ระยะเวลาในการทดสอบย่อยแต่ละครั้งห่างกันหรือกระชั้น ชิดเกินไปไม่เหมาะสมซึ่งจะทำให้ลืมหรือเตรียมตัวไม่ทัน	2.94	1.01	ปานกลาง
4. วิธีการวัดผลและประเมินผลส่วนมากเป็นแบบอัตนัยเพียง อย่างเดียว	2.86	0.91	ปานกลาง
5. วิธีการวัดผลและประเมินผลส่วนมากเป็นแบบปรนัยเพียง อย่างเดียว	2.76	0.95	ปานกลาง
6. การวัดผลและประเมินผลในแต่ละครั้งไม่มีการแจ้งให้ผู้เรียน ทราบล่วงหน้า	2.69	0.93	ปานกลาง
7. การวัดผลและประเมินผลเน้นเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่ง มากเกินไป	2.82	0.98	ปานกลาง
8. แบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลมีการพิมพ์ตัวอักษรไม่ ชัดเจน	2.71	1.08	ปานกลาง
9. ข้อสอบไม่ตรงกับจุดประสงค์ของรายวิชาที่เรียน	2.60	1.02	ปานกลาง
10. ระยะเวลาที่ให้ในการทำข้อสอบกลางภาคและปลายภาคไม่ เหมาะสม	2.89	0.97	ปานกลาง
รวม	2.79	0.67	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน เป็นรายข้อ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านสิ่งแวดล้อมและ บรรยากาศในชั้นเรียน	n = 154		การแปล ความ
	\bar{X}	S.D.	
1. ความสว่างของแสงไฟในชั้นเรียนมีไม่เพียงพอ	2.79	1.09	ปานกลาง
2. อากาศในชั้นเรียนถ่ายเทไม่สะดวกและร้อนอบอ้าว	3.30	1.18	ปานกลาง
3. ลักษณะโต๊ะและเก้าอี้ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน	3.04	1.01	ปานกลาง
4. ในชั้นเรียนมีบอร์ดความรู้เป็นภาษาอังกฤษให้อ่าน ไม่เพียงพอ	2.92	1.01	ปานกลาง
5. ห้องสมุดมีสื่อเทคโนโลยีและสารสนเทศในการเรียน ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ	3.27	1.02	ปานกลาง
6. สภาพอุปกรณ์ที่ใช้ให้บริการในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) ไม่พร้อมให้บริการ	3.06	1.14	ปานกลาง
7. โรงเรียนมีป้ายข้อความ ประกาศ หรือคำขวัญเป็น ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนอ่านไม่เพียงพอ	2.90	1.02	ปานกลาง
8. ภายในชั้นเรียนมีวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับประกอบการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่อย่างเพียงพอ	3.05	1.01	ปานกลาง
9. รอบๆ โรงเรียนมีสภาวะมลพิษทางอากาศจากขยะ หรือกลิ่นเหม็นจากสิ่งแวดล้อมรบกวน	2.68	0.97	ปานกลาง
10. บริเวณโรงเรียนมีเสียงดังอีกที่ก่อกวนโครมจากในหรือ นอกโรงเรียนทำให้ฟังผู้สอนไม่ชัดเจน	2.81	1.08	ปานกลาง
รวม	2.98	0.70	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	เพศชาย n = 47		เพศหญิง n = 107	
	X	S.D.	X	S.D.
ด้านหลักสูตร	3.03	0.69	2.90	0.55
ด้านครูผู้สอน	2.90	0.67	2.78	0.68
ด้านวิธีการสอน	2.90	0.72	2.89	0.65
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.84	0.73	2.76	0.65
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	3.13	0.78	2.92	0.66
รวม	2.96	0.64	2.85	0.53

จากตาราง 8 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
	ต่ำกว่า 2.25		2.25 – 2.80		สูงกว่า 2.80	
	n = 40		n = 71		n = 43	
	X	S.D.	X	S.D.	X	S.D.
ด้านหลักสูตร	3.05	0.60	2.92	0.64	2.86	0.49
ด้านครูผู้สอน	2.90	0.69	2.88	0.72	2.61	0.58
ด้านวิธีการสอน	2.97	0.65	2.93	0.73	2.74	0.57
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.92	0.66	2.79	0.73	2.64	0.56
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	3.09	0.81	2.98	0.63	2.86	0.70
รวม	2.99	0.58	2.90	0.59	2.74	0.47

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.25 ระหว่าง 2.25 – 2.80 และสูงกว่า 2.80 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ชั้นปีที่กำลังศึกษา			
	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2	
	n = 63		n = 91	
	X	S.D.	X	S.D.
ด้านหลักสูตร	2.94	0.65	2.94	0.56
ด้านครูผู้สอน	2.85	0.71	2.79	0.66
ด้านวิธีการสอน	2.80	0.65	2.96	0.69
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.73	0.75	2.83	0.61
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	2.90	0.71	3.04	0.70
รวม	2.88	0.61	2.91	0.53

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี
ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	สาขาวิชาที่ศึกษา							
	การบัญชี		การตลาด		คอมพิวเตอร์ ธุรกิจ		การโรงแรม	
	n = 48		n = 27		n = 50		n = 29	
	X	S.D.	X	S.D.	X	S.D.	X	S.D.
ด้านหลักสูตร	2.82	0.56	3.13	0.56	2.87	0.64	3.08	0.56
ด้านครูผู้สอน	2.65	0.58	3.10	0.69	2.73	0.63	2.97	0.82
ด้านวิธีการสอน	2.78	0.60	3.12	0.72	2.74	0.65	3.14	0.68
ด้านการวัดผลและประเมินผล								
การเรียน	2.64	0.57	3.12	0.67	2.67	0.73	2.90	0.63
ด้านสิ่งแวดล้อมและ บรรยากาศในชั้นเรียน	2.81	0.61	3.31	0.82	2.86	0.60	3.17	0.78
รวม	2.74	0.47	3.16	0.64	2.77	0.57	3.05	0.52

จากตาราง 11 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และสาขาวิชาการโรงแรม มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 12 ถึง ตาราง 19

ตาราง 12 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามเพศ

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	เพศชาย		เพศหญิง		t	p
	n = 47		n = 107			
	X	S.D.	X	S.D.		
ด้านหลักสูตร	3.03	0.69	2.90	0.55	1.26	0.21
ด้านครูผู้สอน	2.90	0.67	2.78	0.68	1.04	0.30
ด้านวิธีการสอน	2.90	0.72	2.89	0.65	0.05	0.96
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.84	0.73	2.76	0.65	0.64	0.52
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	3.13	0.78	2.92	0.66	1.79	0.08
รวม	2.96	0.64	2.85	0.53	1.13	0.26

จากตาราง 12 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม และรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.83	0.41	1.17	0.31
	ภายในกลุ่ม	151	53.56	0.36		
	รวม	153	54.39			
ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.20	1.10	2.41	0.09
	ภายในกลุ่ม	151	68.69	0.46		
	รวม	153	70.88			
ด้านวิธีการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.26	0.63	1.40	0.25
	ภายในกลุ่ม	151	67.76	0.45		
	รวม	153	69.02			
ด้านการวัดผลและประเมินผล การเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.58	0.79	1.77	0.17
	ภายในกลุ่ม	151	67.63	0.45		
	รวม	153	69.21			
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศ ในชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.15	0.58	1.17	0.31
	ภายในกลุ่ม	151	74.46	0.49		
	รวม	153	75.61			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.27	0.63	2.01	0.14
	ภายในกลุ่ม	151	47.59	0.32		
	รวม	153	48.86			

จากตาราง 13 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา

ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		t	p
	n = 63		n = 91			
	X	S.D.	X	S.D.		
ด้านหลักสูตร	2.94	0.65	2.94	0.56	0.01	1.00
ด้านครูผู้สอน	2.85	0.71	2.79	0.66	0.51	0.61
ด้านวิธีการสอน	2.80	0.65	2.96	0.69	-1.44	0.15
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน	2.73	0.75	2.83	0.61	-0.93	0.36
ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน	2.90	0.71	3.04	0.70	-1.16	0.25
รวม	2.88	0.61	2.91	0.53	-0.72	0.47

จากตาราง 14 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในแต่ละด้านและโดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3	2.47	0.82	2.37	0.07
	ภายในกลุ่ม	150	51.93	0.35		
	รวม	153	54.39			
ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3	4.52	1.51	3.41	0.02
	ภายในกลุ่ม	150	66.36	0.44		
	รวม	153	70.88			
ด้านวิธีการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	5.06	1.69	3.96	0.01
	ภายในกลุ่ม	150	63.96	0.43		
	รวม	153	69.02			
ด้านการวัดผลและประเมินผล การเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	5.07	1.69	3.96	0.01
	ภายในกลุ่ม	150	64.14	0.43		
	รวม	153	69.21			
ด้านสิ่งแวดล้อมและ บรรยากาศในชั้นเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	6.07	2.02	4.36	0.01
	ภายในกลุ่ม	150	69.54	0.46		
	รวม	153	75.61			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	4.43	1.48	4.98	0.00
	ภายในกลุ่ม	150	44.43	0.30		
	รวม	153	48.86			

จากตาราง 15 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกันมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านหลักสูตรไม่พบความแตกต่าง

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่ แต่จากการทดสอบความแตกต่างแล้ว พบว่าด้านวิธีการสอนนั้นไม่พบว่ามีคู่ใดที่แตกต่าง

ตาราง 16 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านครูผู้สอน
จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่

สาขาวิชาที่ศึกษา	การบัญชี	การตลาด	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การโรงแรม
X	2.65	3.10	2.73	2.97
การบัญชี	2.65	*		
การตลาด	3.10			
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	2.73			
การโรงแรม	2.97			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านครูผู้สอนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 17 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่

สาขาวิชาที่ศึกษา	การบัญชี	การตลาด	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การโรงแรม
X	2.64	3.12	2.67	2.90
การบัญชี	2.64			
การตลาด	3.12	*	*	
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	2.67			
การโรงแรม	2.90			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน แตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 18 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่

สาขาวิชาที่ศึกษา	การบัญชี	การตลาด	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การโรงแรม
X	2.81	3.31	2.86	3.17
การบัญชี	2.81	*		
การตลาด	3.31			
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	2.86			
การโรงแรม	3.17			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 19 การทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยรวม จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา เป็นรายคู่

สาขาวิชาที่ศึกษา	การบัญชี	การตลาด	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	การโรงแรม
X	2.74	3.16	2.77	3.05
การบัญชี	2.74	*		
การตลาด	3.16		*	
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	2.77			
การโรงแรม	3.05			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชีและสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตอนที่ 4 การรวบรวมความคิดเห็นเพิ่มเติม และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์ค เทคโนโลยี โดยการจับกลุ่มและการแจกแจงความถี่ของคำตอบ ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามมา จำนวน 73 คน ดังแสดงในตาราง 20

ตาราง 20 ความคิดเห็นเพิ่มเติม และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

ลำดับที่	ความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะ	จำนวน
1.	อาจารย์ควรพูดภาษาอังกฤษในชั้นมากขึ้นและเปิดโอกาสให้นักศึกษา ได้ฝึกทักษะการพูดหน้าชั้นมากกว่าเดิม	17
2.	ควรนำนักศึกษาเข้าเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) เพื่อฝึกทักษะการฟังให้มากกว่าเดิม	14
3.	อาจารย์ควรมีสื่อการสอนที่ทันสมัยและมีวิธีสอนที่หลากหลาย เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนให้สนุกสนานและน่าสนใจ	10
4.	หลักสูตรควรเน้นทักษะพูดให้มากกว่าเดิมเพื่อนำความรู้ไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้จริง	7
5.	อาจารย์ควรพูดออกเสียงภาษาอังกฤษให้ชัดกว่าเดิมและไม่ควรสอนเร็ว จนเกินไป	6
6.	ควรติดเครื่องปรับอากาศในห้องเรียนเพราะระยะเวลาบางช่วง ของภาคเรียนอากาศร้อนมาก	6
7.	ควรปรับปรุงโรงอาหารให้มีอาหารสำหรับเลือกรับประทานมากขึ้น และให้มีโต๊ะนั่งเพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา	4
8.	ควรเลือกตำราเรียนที่มีความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียน	4
9.	อาจารย์ควรมีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียงในการให้คะแนนพิเศษ กับนักศึกษาที่สนิทสนมเป็นการส่วนตัว	3
10.	ควรมีป้ายข้อความเป็นภาษาอังกฤษติดตามที่ต่าง ๆ ของโรงเรียนเพิ่มมากขึ้น	2

จากตาราง 16 แสดงว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน คือ อาจารย์ควรพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น และเปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกทักษะการพูดหน้าชั้นมากกว่าเดิม ควรนำนักศึกษาเข้าเรียนใน ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) เพื่อฝึกทักษะการฟังให้มากขึ้นกว่าเดิม การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนอาจารย์ควรมีสื่อการสอนที่ทันสมัยและมีวิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อสร้าง บรรยากาศการเรียนให้สนุกสนานและน่าสนใจ หลักสูตรควรเน้นทักษะการพูดให้มากกว่าเดิม

เพื่อให้ นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง อาจารย์ควรพูดออกเสียงภาษาอังกฤษให้ชัดกว่าเดิม และไม่ควรสอนเร็วจนเกินไป ควรติดเครื่องปรับอากาศในห้องเรียนเพราะระยะเวลาบางช่วงของ ภาคเรียนอากาศร้อนมาก ควรปรับปรุงโรงอาหารให้มีอาหารสำหรับเลือกรับประทานมากขึ้นและ ให้มีโต๊ะนั่งเพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา สำหรับตำราเรียนก็มีความสำคัญควรเลือกตำราเรียนที่มีความยากง่ายให้เหมาะสมกับผู้เรียน อาจารย์ควรมีความยุติธรรมไม่ลำเอียงในการให้คะแนน พิเศษกับนักศึกษาที่สนิทสนมเป็นพิเศษ และควรมีป้ายข้อความเป็นภาษาอังกฤษติดตามี่ต่างๆ ของโรงเรียนเพิ่มมากขึ้นด้วย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน โดยจำแนกตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางให้ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้ทราบถึงปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนจะได้นำข้อมูลไปประกอบการพิจารณาหาแนวทางในการวางแผนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 รวมทั้งสิ้น 178 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามไปจำนวน 178 ฉบับ และผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเองได้แบบสอบถามคืนมาและมีความสมบูรณ์ทุกฉบับจำนวน 154 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปีที่กำลังศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบมาตราส่วนประมาณค่า คือปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็นด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน จำนวน 50 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด สอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยอิสระเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนอกเหนือจากแบบสอบถามตอนที่ 2 และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ SPSS และวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยดำเนินการดังนี้

1. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกตามตัวแปรเพศ และชั้นปีที่กำลังศึกษา โดยใช้การทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสาขาวิชาที่ศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี เกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี โดยรวมมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน
2. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
3. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.25 ระหว่าง 2.25 – 2.80 และสูงกว่า 2.80 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
4. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
5. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการตลาด สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และสาขาวิชาการโรงแรม มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
6. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

7. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

8. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ทั้งชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

9. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน และโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง ดังมีรายละเอียดดังนี้

9.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านครูผู้สอนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

9.2 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

9.3 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

9.4 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมแตกต่างกับนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชีและสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

อภิปรายผล

การวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน พบว่ามีผลการวิจัยประเด็นสำคัญซึ่งผู้วิจัยนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีเป็นโรงเรียนเอกชนในเครือคาทอลิกที่เปิดรับนักศึกษาระบบเปิด โดยไม่มีการสอบแข่งขันเข้ามาศึกษา ซึ่งคนที่มีความสามารถดี หรือมีผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดีก็สามารถสอบแข่งขันเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เปิดรับระบบปิดได้ นักศึกษาที่เข้ามาเรียนส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มที่ไม่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาของรัฐได้ และจากการทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) นักศึกษาส่วนมากสอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และการที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นักศึกษาขาดความสนใจและมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่ายากเกินไป ดังที่ เรน (Wrenn, 1968 : 1-4) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนของนักเรียนนั้นสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยการเรียนที่ดี และนิสัยการเรียนที่ไม่ดี หากมีนิสัยในการเรียนที่ดีก็จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งตรงกันข้ามหากมีนิสัยที่ไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเลย สอดคล้องกับ ศรีระพร จันทะโนท (2538 : 86) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยศึกษากับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2, 3, และ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่า นิสัยการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา เมื่อนักศึกษามีความรู้สึกลัวว่าภาษาอังกฤษยากและเป็นปัญหา จึงขาดความสนใจและทำให้ไม่ตั้งใจเรียน เมื่อผู้สอนตำหนิ หรือตักเตือนก็อาจเกิดความไม่พึงพอใจทำให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่สนุกสนานและน่าเรียน สอดคล้องกับ คาร์ทไรท์ และ คาร์ทไรท์ (Cartwright and Cartwright, 1984 : 138) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการชี้แนะพฤติกรรมการเรียนที่เกิดขึ้นในห้องเรียน นอกจากนี้ เยาวนารถ อุทยมกุล (2528 : 91) ยังพบว่าอาจารย์และนักศึกษามีทัศนะด้านการเรียนการสอนในระดับสูงกว่าอาจารย์ มีความรู้ความสามารถลึกซึ้งในวิชาที่ตนสอน อาจารย์ให้ความสำคัญกับตนเองกับนักศึกษา นักศึกษาเอาใจใส่ฟังคำบรรยาย ไม่ส่งเสียงเอะอะพุดคุย ทำให้นักศึกษามีสุขภาพจิตที่ดีในการเรียนรู้อะและ สอดคล้องกับการศึกษาของ เบอ์นาร์ต (Bernard, 1960 : 267) ได้ศึกษาเรื่องสุขภาพจิตของนักศึกษาสรุปได้ว่า งานการเรียนการสอนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในห้องเรียน ดังนั้นจึงต้องคำนึงถึงบรรยากาศของชั้นเรียนและกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน จะมีอิทธิพลต่อสุขภาพจิตมาก เช่น นักศึกษาระดับใดก็ต้องมีบรรยากาศของกิจกรรมให้เหมาะสมกับชั้นนั้นๆ เพราะงานแต่ละอย่างนั้นมีความเหมาะสมแตกต่างกัน และมีความหมายแตกต่างกันสำหรับนักศึกษาแต่ละคน ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางซึ่งสอดคล้องกับ พงศ์พรรณ สินธุชัย (2534 : 85-89) ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะ

บริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาชายและหญิง มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน และ สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความคิดเห็นของทั้งนักศึกษาชายและหญิงในภาพรวม ซึ่งถือว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โดยรวมแล้ว นักศึกษาทั้งชายและหญิง มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีผลคะแนนทดสอบภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งนักศึกษาชายและหญิงอยู่ในเกณฑ์ไม่แตกต่างกันมากนัก และส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่คล้ายกัน เนื่องจากอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสภาพการเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นแบบเดียวกัน ผู้สอนมักเป็นคนๆ เดียวกัน ส่วนมากครูมักใช้วิธีการสอนที่คล้ายกันทุกห้องเรียน จึงเป็นเหตุผลเบื้องต้นประการหนึ่งที่มีต่อทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 47) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ผู้เรียนจะเรียนดีหรือมีประสิทธิผลเพียงใด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและวิธีการสอนที่ผู้สอนแสดงออกมาในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการสอน เป็นผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้ และทำให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิผล ทั้งนี้ ทั้งนักศึกษาชายและหญิงอยู่ในสภาพการเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมเดียวกันจึงทำให้มีปัญหาในการเรียนไม่ต่างกัน สอดคล้องกับ ธีระ รุญเจริญ (2526 : 61) ที่ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนในห้องเรียน พฤติกรรมของครูและพฤติกรรมของนักเรียน พบว่า บุคลิกลักษณะเฉพาะของครู และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับบุคลิกลักษณะของครู

3. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.25, 2.25-2.80 และมากกว่า 2.80 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มในภาพรวม ซึ่งถือว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ไม่ว่าจะมีความรู้พื้นฐานทางการเรียนระดับใดมาก่อน ต่างก็เริ่มเรียนรู้รายวิชาใหม่พร้อมกัน เป็นการเริ่มต้นเรียนรู้เนื้อหาใหม่พร้อมกัน ตลอดถึงสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนที่คล้ายกัน จึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งการที่จะเรียนให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีอาจจะขึ้นอยู่กับหลายๆ ปัจจัย เช่น พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดี มีความตั้งใจที่จะเรียนรู้ เข้าเรียนสม่ำเสมอ เพราะมักปรากฏว่านักศึกษาที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบ

หรือทำคะแนนได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำกว่า ดังที่ ลินด์เกรน (Lindgren. 1969 : 46-50) กล่าวว่า เหตุผลที่นักศึกษาประสบความสำเร็จหรือไม่ในการเรียนขึ้นอยู่กับพฤติกรรมในการเรียนที่ดี ดังนั้นการเรียนในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองและรับผิดชอบต่อการเรียนสูง และจะต้องรู้จักวางแผนงานการทำงาน มีวิธีการทำงานที่ดี พฤติกรรมในการเรียนจึงมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามาก สอดคล้องกับ เออลเลซ (Ehrlech. 1969 : 2) ได้ศึกษาวิธีการเรียนเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น พบว่า นักศึกษาที่ดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความสติปัญญาที่เฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่รู้จักใช้เวลาเป็น รู้จักวิธีเรียน และรู้จักการทำงานให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ ส่วน ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1990 : 62-67) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้อาษาต่างประเทศว่า นอกจากจะมีแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนและการที่ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนรู้อาษาต่างประเทศแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีก ได้แก่ สติปัญญา (Intelligence) และความถนัดทางภาษา (Language aptitude) นอกจากนั้นความสำเร็จในการเรียนรู้อาษาที่สองยังขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้ต่างๆ อีกด้วย และ อนาตาสี (Anatastasi. 1961 : 141-142) ได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมรายงานการวิจัยหลายฉบับ โดยสรุปว่า นอกจากสติปัญญา (Intelligence) จะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สองแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองด้วย ได้แก่ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคมและแรงจูงใจ

4. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งสองชั้นปีในภาพรวม ซึ่งถือว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาทั้งสองชั้นปีมีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ทั้งนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 นักศึกษาทั้งสองระดับ ส่วนใหญ่ต่างก็มีพื้นฐานความรู้เดิมคล้ายๆ กัน เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จบมาจากสายอาชีพ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จึงเคยผ่านการเรียนรายวิชา การใช้ภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษพื้นฐาน, และภาษาอังกฤษธุรกิจ มาแล้วทั้งนั้น มีนักศึกษาเพียงบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยมากที่มาจากสายสามัญ คือ มัธยมศึกษาปีที่ 6 นักศึกษาส่วนใหญ่จึงมีทักษะความรู้ภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน และนักศึกษาทั้งสองระดับชั้นต่างก็มีวุฒิที่ใกล้เคียงกัน จึงมีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งนักศึกษาทั้งสองระดับต่างก็ได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนคนเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นทั้งวิธีการสอนและการรับความรู้จากสื่อและวัสดุอุปกรณ์ช่วยสอน ตลอดจนห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการทางภาษาที่ใช้และบรรยากาศการเรียนการสอนที่มีลักษณะคล้ายกัน อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้นักศึกษาทั้งสองระดับมีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ดังที่ สิบพงค์

จินดาพล (2533 : 56) ที่ได้ศึกษาปัญหาด้านการเรียนและการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 ประสบปัญหาในการเรียนไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการบัญชี การตลาด คอมพิวเตอร์ธุรกิจ และการโรงแรม มีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านครูผู้สอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้ง 4 กลุ่ม ซึ่งถือว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านหลักสูตรไม่มีความแตกต่างกันทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรได้กำหนดให้นักศึกษาทุกสาขาวิชา เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 (01-302-101) และ วิชาภาษาอังกฤษ 2 (01-302-102) เหมือนกันทุกสาขาวิชา ซึ่งเป็นรายวิชาที่เรียนต่อเนื่องกันในชั้นปีที่ 1 และ 2 ตามลำดับ และมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาของชาติ คือพัฒนาผู้เรียนให้ปรับเปลี่ยนให้ทันต่อการพัฒนาทางเทคโนโลยี และสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและความต้องการของนักศึกษาสาขาวิชาชีพมากที่สุด จึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ทุกสาขาวิชาประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และจากการทดสอบความแตกต่างของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์ค เทคโนโลยี ในด้านครูผู้สอน จำแนกตามสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี ประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและในด้านครูผู้สอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาในสาขาวิชาการบัญชีส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีและนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าก่อนเข้าศึกษา เนื่องจากว่า นักศึกษามีความเชื่อว่าถ้าตนเองเป็นคนเรียนไม่เก่งแล้วเรียนสาขาวิชาการบัญชีซึ่งต้องมีการคำนวณและเรียนยากกว่าสาขาวิชาการตลาด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวิชาที่ต้องท่องจำ จึงอาจจะเรียนได้ง่ายกว่าและมีโอกาสเรียนสำเร็จการศึกษาได้ไม่ยากมากนัก กอรปกับนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเรียนบ่อยและรับผิดชอบต่อการเรียนและการส่งงานสม่ำเสมอ ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาในสาขาวิชาการตลาดที่นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นคนที่เรียนอ่อนจึงทำให้การเรียนรู้และการรับรู้เป็นไปได้ช้ากว่า ซึ่งครูผู้สอนจึงหาวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนการวัดผลและประเมินผลที่แตกต่างกันบ้าง เพื่อให้เป็นไปตามการประเมินผลการเรียนตามสภาพจริง (Authentic assessment) เพราะครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา สอดคล้องกับพยุงค์ดี สนเทศ (2531 : 19) ให้ความคิดเห็นว่า การแสดงออกทางพฤติกรรมการสอนของครูที่เป็นไปอย่างเหมาะสมตามหลักเกณฑ์ที่ดีและตอบสนองกับความสนใจของผู้เรียน จะทำให้นักศึกษาเกิดความพอใจ รักใคร่และศรัทธาในตัวครู อันจะเป็นผลทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และ

สอดคล้องกับ นุชนาฏ วรยศศรี (2544 : 55-56) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยเขตพระนคร ใต้ พบว่า การที่อาจารย์มีวิธีการสอนและบุคลิกลักษณะที่ดี จะทำให้นักศึกษาในใจในการเรียน เช่น บอกจุดมุ่งหมายของการเรียนก่อนเริ่มสอน นำเสนอเนื้อหาตามลำดับความยากง่าย ใช้กิจกรรมและสื่อประกอบการเรียนเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้นและไม่เบื่อ เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถาม กระตุ้นให้เกิดความกล้าในการใช้ภาษาโต้ตอบ ให้ความเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใสและมีอารมณ์ขันในขณะที่สอนจึงทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และรู้จักเลือกวิธีการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนการวัดผลและประเมินผลให้เหมาะสมกับนักศึกษาแต่ละกลุ่ม สิ่งต่างๆ เหล่านี้อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาทั้งสองสาขาประสบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยรวมและในด้านครูผู้สอน การวัดผลและประเมินผลการเรียน สิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนแตกต่างกัน และจากการทดสอบความแตกต่างปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยีในด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา ยังพบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจประสบปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างจากนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการตลาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีความสนใจในด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่จึงมีความตั้งใจเป็นอย่างมากที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับวิทยาการคอมพิวเตอร์ใหม่ๆ และส่วนใหญ่มีเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ที่บ้าน ทำให้มีโอกาสได้ค้นพบคำศัพท์ใหม่ๆ หรือศัพท์เทคนิคต่างๆ เพิ่มมากขึ้น กอปรกับนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นคนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนและการส่งงาน ต่างจากนักศึกษาสาขาวิชาการตลาดที่ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่เรียนอ่อน มักขาดเรียนบ่อยและมีการรับรู้ได้ช้ากว่า จึงมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่อาจมีความรู้สึกเบื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะพื้นฐานความรู้เดิมมีน้อย และมีพฤติกรรมที่ดีและไม่ดี สอดคล้องกับ เรน (Wrenn. 1968 : 1-4) พบว่า นักศึกษาที่มีความรับผิดชอบในตัวเอง และมีการวางแผนการเรียนที่ดี รู้จักการแบ่งเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรมต่างๆ เป็น มีการทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จเรียบร้อยทันเวลาตามกำหนด ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุดเป็นประจำ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ส่วนนักศึกษาที่ขาดความเอาใจใส่ในการเรียนขณะที่ครูสอนหรือขาดเรียนบ่อยๆ สิ่งเหล่านี้อาจมีผลทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียน จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับ แมดดอกซ์ Maddox (1965 : 9) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบด้วย นอกจากจากสติปัญญาที่ดียังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ ต้องเป็นคนรู้จักใช้เวลาเป็น รู้จักวิธีการเรียนรู้ให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพด้วย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน ทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรนำผลการวิจัยไปพิจารณาเพื่อปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียน ตลอดจนการหาวิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้สนองตอบความต้องการของผู้เรียนในโรงเรียน โยนออฟพาร์กเทคโนโลยีให้มากที่สุด

2. โรงเรียนควรสนับสนุนอาจารย์ให้มีการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเทคนิคต่างๆ ในการสอน หรือเชิญวิทยากรที่มีความรู้ความชำนาญในด้านวิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาบรรยาย เพื่อให้ครูสามารถหาวิธีสอนและจัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ได้สอดคล้องกับความต้องการและความถนัดของนักศึกษามากขึ้น

3. ครูผู้สอนควรหาวิธีการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ครบทั้ง 4 ทักษะ ด้านทักษะการพูดควรจัดกิจกรรมฝึกทักษะการพูดโต้ตอบในชั้นเรียนให้มากขึ้นขณะเรียน (Learning by doing) ด้านทักษะการฟังควรให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการฟังจากเสียงของเจ้าของภาษาจากเทป โดยนำนักศึกษาเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab) ให้มากขึ้น ด้านการอ่านควรจัดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่าน เช่น แข่งขันทักษะการอ่านออกเสียง (Pronunciation) และมอบรางวัลเพื่อเป็นแรงจูงใจในการเรียน และด้านทักษะการเขียนควรพัฒนาผู้เรียนเกี่ยวกับการเขียนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค

4. โรงเรียนควรสนับสนุนและจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อสิ่งต่างๆ และอุปกรณ์ช่วยสอนที่ทันสมัยให้มีความเพียงพอและเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา ตลอดจนการซ่อมบำรุงและดูแลรักษาห้องปฏิบัติการทางภาษาให้ใช้งานได้สมบูรณ์

5. โรงเรียนควรสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมและโครงการภาษาอังกฤษทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน เช่น โครงการค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษ กิจกรรมเสียงตามสาย ฯลฯ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักศึกษาให้เพียงพอและเหมาะสม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของโรงเรียนโรงเรียนโยนออฟอาร์ค ซึ่งเป็นโรงเรียนในเครือคาทอลิกเท่านั้น ควรมีการศึกษาแก่นักศึกษาระดับเดียวกันและในเครือเดียวกัน เพื่อทราบปัจจัยที่มีความสอดคล้องและความสัมพันธ์กันของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยมาพัฒนาและส่งเสริมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป
2. ควรมีการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยศึกษาตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักศึกษาด้วยเพื่อทราบปัญหาและแก้ไขเฉพาะด้านต่อไป
3. ควรมีการศึกษาปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้สอนด้วยอันจะนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ จรัสศรีมี. (2525). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา* : วิทยานิพนธ์ ค.บ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ. (2541). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2541*. กรุงเทพฯ. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบายและแผนการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม. สำนักปลัดกระทรวง.
- กองการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ. (2544). *เอกสารเพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์* ; มีนาคม 2544 ปีที่ 3 ฉบับที่ 3. กรุงเทพฯ : กองการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา จันทะดวง. (2542). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ. สถาบันราชภัฏสงขลา*.
- กานดา สีนธวานนท์. (2505). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา.
- กุสุมา ล่าม้อย. (2539). "การสร้างเจตคติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ". *วารสารศึกษาศาสตร์*. 11(1) : 78.
- จันตรี คุปตะวาทีน. (2521). *ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษต่อปัญหาการสอนระดับประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เดือนใจ แก้วโอภาส. (2539). *ภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์. เอลโล่การพิมพ์.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับสำหรับคนไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ทิพย์อักษร.
- เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. (2543). *หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2543)*. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- ธีรยุทธ์ เสนิ่งศ์ ณ อยุธยา. (2525) "พฤติกรรมในการเรียนการสอน," ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมการสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10*. หน้า 119-141. พันนี้พับลิชชิง.
- ธีระ รุณเจริญ. (2526). *รายงานการวิจัยการศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียน พฤติกรรมของครู และพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นิรมล ศตวุฒิ. (2526). *พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ 1 ภาควิชาหลักสูตรและการสอน*.
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นุชนาฏ วรยศศรี. (2544). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยเขตพระนครใต้* : ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพรัตน์ บุญยัง. (2541). *อังกฤษทั่วไป*. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์.
- ปทีป เมธาคณวุฒิ. (2532). *หลักสูตรอุดมศึกษา : การประเมินและพัฒนา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประคอง กรรณสูตร. (2534). *สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทย
วัฒนาพานิช.
- ปราณี กุลวณิชย์. (2521, มกราคม). *การสอนภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : คูรุปริทัศน์. 3 :
46-51.
- พงศ์พรรณ สินธุชัย. (2534). *การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้อังกฤษของ
นักศึกษาระดับบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. :
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. (2521). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ. (2531). *การประเมินพฤติกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. สาร
พัฒนาหลักสูตร. 78 (2) : 19-23 ; กันยายน.
- พิมพ์ภรณ์ สุวดีทิกุล และคณะ. (2527). *การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษและความ
ต้องการในการอบรมการสอนภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมปลาย
ในโรงเรียนรัฐบาลภาคใต้*. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.
- พัชรประภา อตุลวิทย์. (2527). *หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพฑูริย์ สินลารัตน์. (2524). *การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เยาวนารถ อุทยมกุล. (2528) *สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในทัศนะของอาจารย์
และนักศึกษา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- โยนออฟอาร์คเทคโนโลยี, โรงเรียน. (2543). *คู่มือรับสมัครนักเรียนนักศึกษา*. กรุงเทพฯ :
โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิชย์.
- รัชณี โป้ฟ้า. (2546). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาค
กลาง*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลัดดาวลัย หวังพานิช. (2528). *สถิติเพื่อการวิจัยของพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนัก
ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.
- วัชรรา หมัดป่องตัว. (2545). *การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, พวงทิพย์ ชัยพิศาลสุษดี และพนิดา ดามาพงศ์. (2527).
รายงานผลการวิจัยเรื่องนิสัยนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ศรีสอาน. (2518). *หลักอุดมศึกษา*. วัฒนาพานิช.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการ
ราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ เพชรบุรี : สถาบันราชภัฏเพชรบุรี*.
- วิสุทธิ์ ใบไม้. (2544). *มองไกล*. กรุงเทพฯ. สถาบันอนาคตศึกษาเพื่อการพัฒนา.
- วิโรจน์ พรหมนิเทศ. (2526). *สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพร พุ่มมณี. (2529). *พฤติกรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้
กิจกรรมและสื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู : การศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดปทุมธานี*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีระพร จันทโนทก. (2538). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะ
บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. จิตวิทยา
การศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2527, ตุลาคม-กันยายน) "นโยบายการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย
ไทย : ESP และ/หรือ EGP," *ศึกษาศาสตร์สาร*. 12(1-4) : 101-102.
- ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2 : แผนกเอกสารและการพิมพ์.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. (2533). *การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โอเดียน
สโตร์.

- ศศิธร จ่างภากร. (2533). “ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง,” *รวมบทความอภินิพนธ์ปีการศึกษา 2531*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังัด อุทรานนท์. (2525). *การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังเวียน สฤณีกุล และคนอื่นๆ. (2521) *วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สวัสดิ์ ประทุมราช และคณะ. (2529). *การศึกษาความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรการฝึกหัดครูกับหลักสูตรประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ม.ป.ณ.
- สุพรรณิ ศุขะบุตร. (2542). *การศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ประเภทชั้นเรียนที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษของระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพิชญา ชีระกุล และคณะ ฯ. (2523). *การนิเทศการศึกษา*. กรุงเทพฯ ฯ.
- สุมาลี จันทร์ชโล. (2542). *การวัดผลและการประเมินผล*. บริษัทพิมพ์ดีด จำกัด.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2522, ธันวาคม). “ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา,” *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 1(2) : 62-70.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2526). *วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์.
- สีบพงศ์ จินดาพล. (2533). *การศึกษาปัญหาทางด้านการเรียนและการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา*. ปริญญาโท กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *เอกสารประกอบการสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.
- เสริมวิทย์ ศุภเมธี. (2525). *ความคิดเห็นของนักวิชาการและผู้ใช้หลักสูตรเกี่ยวกับการเลือกวิชาในกลุ่มประสบการณ์พิเศษของหลักสูตรประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดจังหวัดสมุทรปราการ*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- Al-Karni, A.S. (1987, March). “Students Perceptions of the Extracurricular Activities Program at King Saud University,” *Dissertation Abstracts International*. 47 (9) : 328-A.
- Anastasi, Anne. (1961). *Psychological Testing*. 2nd ed. New York : Mac Millan.

- Bernard, Harold W. (1960). *Mental Health for Classroom*. New York, Mc Graw Hill Book Company.
- Bishop, Russell Horold. (1967, January). "Foreign Language in the Elementary School : A Study of Methods in Selected Areas of Oregon," *Dissertation Abstracts*. 27 : 2093-2094.
- Bobbit, Franklin. (1918). *The Curriculum*. Boston : Goughton Mifflin p. 42.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York : Mc Graw – Hill.
- Cartwright, Carol A. and G. Phillip Cartwright. (1984). *Developing Observation Skills*. 2nd ed. New York : Mc Graw-Hill Book.
- Casey, A.C. (1986, July). 'A Study of the Relationship of Student Participation in the Activities Program to Student Achievement, Attendance, and Scores on College Admissions Examination,' *Dissertation Abstracts International*. 47(1) : 30-A .
- Cogan, Morris L. (1975, January). "Studies of Teacher Behavior," *Journal of Experimental Education*. 45 (3) : 137-139.
- Corbluth. (1975). *Language Learning Strategies*. New York : Newsbury House Publishers.
- Cronbach, Lee Joseph. (1972). *Essentials of Psychological Testing*. New York : Harper and Row.
- Ehrlich, Eugene H.(1969). *How to Study and Get Higher Marks*. New York : Thomas Y. Crowell Company.
- Finocchiaro, May, Mary and Michael Bonomo. (1973). *The Foreign Language : A Guide For Teacher*. New York : Regents Publishing Company Inc.
- Flanders, Ned A. (1968). Teacher Influence. "Pupil Attitude and Achievement," *Cooperative Research Monograph*. No.12 OE 25040 Department of Health, Education and Welfare.
- Frankel. (1978). *The Functional Approach to Foreign Language Teaching : some Myths Dispelled*. PASSA, PASSA.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill.
- Husen, Torsten and T. Neville Postlethwaite. (1985). *The International Encyclopedia of Education*. V.1 London : Pergamon Press Ltd.
- Jakovovits, Loen A. (1971). *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues*. 2nd ed. Rowley Mass : Newbury House Publishers.

- Lewin K., and Lippitt R. and White R. (1939). Patterns of Aggregative Behavior in Experimentally Created "Social Climate," *Journal of Social Psychology*. 10 : 271- 299.
- Lindgren , Henry C. (1969). *The Psychology of College Success*. New York : John Wiley.
- Littlewood, William T. (1990). *Foreign and Second Language Learning*. New York : Cambridge University Press.
- Luke, Charles Eugene. (1975). "A Concept of Teaching Undergraduate Adults in Freshma and Sophomore English," *Dissertation Abstracts International*. 35(9) : 6101-A.
- Mackay. (1980). *English for Specific Purposes*. London, longman Group Ltd.
- Maddox, Harry. (1965). *How to Study*. London : The English Language Book Society.
- Miller, Petricis. (1987). "The Characteristics of Good Teacher," *English Teaching Forum*. 19 (1) : 40-41.
- Naylor, F.D. (1972). *Personality and Educational Achievement*. Sydney John : Weiley & Sons, Australia Pty.
- Neagley, Ross L. And Dean, Evans N. (1967). *Handbook for Effective Curriculum Development*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentce-Hall.
- Rabie, Parvin. (1979). "Improving the Method of Teaching English as a Second Language in Iranian Schools," *Dissertation Abstracts International*. 40 (60) : 3095 – A; December.
- Saggaf, A. (1982, December). "An Investigation of the English Program at the Department of English, College of Education, King Abdul-Aziz University, Incecca, Saudiarabie,". *Dissertation Abstracts International*. 43 : 1820-A.
- Smith, Edward W., Others. (1961). *The Educational's Encyclopedia*. Prentice Hall, Inc., Englewood Cliff.
- Tomon. (1977). *A Diachronic and Synchronic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria : English Language Teaching*. Journal, 31 ; Jan ; 1977.
- Wrenn, C. Gilbert. (1968). *Study Habits Inventory*. Standford : Standford University Press.
- Widdowson, G.H. (1978). *TeachingLanguage as Communication*. London : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำปฏิญานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต เรื่อง การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์ค เทคโนโลยี

2. แบบสอบถามนี้ มี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน และ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ

3. ขอความร่วมมือจากนักศึกษา กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด ข้อมูลที่ได้จะนำไปแปลผลและสรุปผลในภาพรวม ซึ่งเป็นประโยชน์ในการนำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษใน สถานศึกษาของท่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ เฉพาะเจาะจงต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่มีผลกระทบต่อท่านและสถานศึกษาของท่านแต่ ประการใด

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ถัดตามคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้รับตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษา)

คะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.25

คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.25 – 2.80

คะแนนเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 2.80

3. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

4. สาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาการบัญชี

สาขาวิชาการตลาด

สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

สาขาวิชาการโรงแรม

ตอนที่ 2

แบบสอบถามปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านครูผู้สอน ด้านวิธีการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล การเรียน และ ด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่าท่านประสบปัญหาในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแต่ละด้านอยู่ในระดับใด และขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องซึ่งตรงกับข้อความนั้น

มากที่สุด	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	เป็นปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

	ด้านหลักสูตร				
1	เนื้อหาที่เรียนไม่ได้ฝึกทักษะผู้เรียนให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน				
2	เนื้อหาของหลักสูตรที่เรียน เน้นแต่ภาคทฤษฎี มี ภาคปฏิบัติน้อยไม่เพียงพอให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ				
3	เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับการนำไปใช้ปฏิบัติจริงใน ชีวิตประจำวันหรือการทำงาน				
4	เนื้อหาวิชาไม่มีความเหมาะสมกับเวลาเรียนที่กำหนดให้				
5	เนื้อหาวิชาที่เรียนไม่มีความต่อเนื่องกัน ไม่สามารถทำให้ ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง				
6	เนื้อหาของหลักสูตรที่ศึกษามีความซ้ำซ้อนกันใ บางส่วน				
7	เนื้อหาวิชาไม่มีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก				
8	เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้				
9	เนื้อหาวิชามีมากเกินไป ไม่สามารถเรียนได้ครบทุก หัวข้อหรือทุกเรื่อง				
10	ความเพียงพอของจำนวนหน่วยการเรียนและเนื้อหาที่				

ข้อที่	รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

16	ผู้สอนอธิบายเนื้อหาเร็วทำให้ผู้เรียนจับประเด็นไม่ทัน					
17	ผู้สอนสอนไม่ครอบคลุมครบทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
18	ผู้สอนไม่สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้น่าสนใจ					
19	ผู้สอนขาดการเตรียมการสอนและแผนการสอนที่ดีใน					

ข้อที่	รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

30	ขาดเทคนิควิธีการฝึกทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ครบ ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
	ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน					
31	ในการสอบข้อสอบไม่ตรงกับเนื้อหาที่นักศึกษาได้ศึกษา มาในชั้นเรียน					
32	ระยะเวลาที่ให้ในการทำทดสอบย่อยเพื่อเก็บคะแนน หลังจากเรียนจบในแต่ละหน่วยการเรียนไม่เพียงพอ					
33	ช่วงเวลาในการทดสอบย่อยแต่ละครั้งห่างกันหรือ กระชั้นชิดเกินไปไม่เหมาะสมซึ่งจะทำให้ลืมหรือเตรียม ตัวไม่ทัน					
34	วิธีการวัดผลและประเมินผลส่วนมากเป็นแบบอัตนัย เพียงอย่างเดียว					
35	วิธีการวัดผลและประเมินผลส่วนมากเป็นแบบปรนัย เพียงอย่างเดียว					
36	การวัดผลและประเมินผลในแต่ละครั้งไม่มีการแจ้งให้ ผู้เรียนทราบล่วงหน้า					

ข้อที่	รายการปัญหา	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
42	อากาศในชั้นเรียนถ่ายเทไม่สะดวกและร้อนและอบอ้าว					
43	ลักษณะโต๊ะและเก้าอี้ไม่เหมาะสมกับผู้เรียน					
44	ในชั้นเรียนมีบอร์ดความรู้เป็นภาษาอังกฤษให้อ่านไม่เพียงพอ					
45	ห้องสมุดมีสื่อเทคโนโลยีและสารสนเทศในการเรียนภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ					
46	สภาพอุปกรณ์ที่ใช้ให้บริการในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound lab) ไม่พร้อมให้บริการ					
47	โรงเรียนมีป้ายข้อความ ประกาศ หรือคำขวัญเป็นภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนอ่านไม่เพียงพอ					
48	ภายในชั้นเรียนมีวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่อย่างเพียงพอ					
49	รอบๆ โรงเรียนมีสภาวะมลพิษทางอากาศจากขยะ หรือกลิ่นเหม็นจากสิ่งแวดล้อมรอบกวน					
50	บริเวณโรงเรียนมีเสียงดังอีกที่ก่กรึกโครมจากในหรือนอกโรงเรียนทำให้ฟังผู้สอนไม่ชัดเจน					

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามและหนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

มาเซอร์ บังอร โกงศรี

ผู้จัดการและอาจารย์ใหญ่

โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญริมา

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์สุภาภรณ์ ยี่มวิลัย

ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาปัญหาวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.93	26	6.17
2	3.63	27	3.55
3	1.63	28	0.70
4	3.81	29	2.37
5	5.13	30	5.01
6	1.33	31	4.42
7	3.22	32	4.87
8	6.33	33	2.95
9	2.34	34	2.59
10	5.27	35	3.79
11	4.81	36	5.37
12	3.46	37	2.96
13	3.79	38	2.72
14	3.60	39	4.26
15	2.60	40	1.98
16	3.75	41	2.05
17	5.52	42	1.89
18	6.32	43	1.59
19	6.68	44	6.87
20	6.80	45	3.02
21	4.15	46	1.74
22	2.83	47	1.78
23	3.38	48	1.89
24	5.40	49	1.40
25	4.28	50	3.88

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ $\alpha = 0.9413$

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายสุนทร หลุ่มประพันธ์
วันเดือนปีเกิด	10 มีนาคม 2517
สถานที่เกิด	ป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	344/8 ถ. จักรพรรดิพงษ์ ป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร 10100
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูผู้สอนหมวดวิชาภาษาต่างประเทศ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี 198 เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดสระเกษ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2541	คบ. (ภาษาอังกฤษ) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	กศ.ม. (การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร